

J e g y z ő k ö n y v

az **Országos Kisebbségi Bizottság**

2009. március 10-én, kedden, 10.00 órakor

az Oktatási és Kulturális Minisztérium

(Budapest V. Szalay utca 10-14.)

315/A. számú tárgyalójában megtartott üléséről

Napirend:

1. Tájékoztató a „Nemzetiségi tanulók nevelésének és oktatásának segítése (TÁMOP 3.4.1.A)” című pályázati kiírásról
Előadó: Simon Istvánné főosztályvezető, Nemzetiségi Főosztály
2. Egyebek
Előadó: Dr. Frank Gábor elnök

Elnököl:

Dr. Frank Gábor, a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezető:

Prin Andrea (Magyar Gyorsírók és Gépírók Országos Szövetségének beszédgyorsíró szolgálata)

Az ülés résztvevői

Az Országos Kisebbségi Bizottság részéről:

Dr. Frank Gábor (Magyarországi Németek Országos Önkormányzata) elnök
Fábiánné Orosz Ibolya (Országos Román Önkormányzat)
Kállay Attiláné (Országos Szlovén Önkormányzat)
Medvegy Pálné (Országos Szlovák Önkormányzat) alelnök
Dr. Piller Györgyné (Ukrán Országos Önkormányzat) alelnök
Dr. Rónayné Slaba Ewa (Országos Lengyel Önkormányzat)
Dr. Szabó Kálmánné Caruha Vangelio (Görög Országos Önkormányzat)
Szilcer Olga (Országos Ruszin Önkormányzat)

Állandó meghívottak:

Dr. Fórika László (Országgyűlési Biztosok Hivatala)
Simon Istvánné főosztályvezető (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Horváth Ágnes OKB-titkár (Oktatási és Kulturális Minisztérium)

Meghívott napirendi előadók és vendégek:

Kraszlán István osztályvezető (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Kerner Anna főtanácsos (Oktatási és Kulturális Minisztérium)
Jókainé Molnár Katalin megbízott osztályvezető (OKM, Közoktatás-fejlesztési Főosztály)
Pölöskei Gáborné főosztályvezető (Oktatási Hivatal)
Genát Andrea (Bolgár Országos Önkormányzat)
Hága Mária (Országos Cigány Önkormányzat)
Hepp Mihály elnök (Országos Horvát Önkormányzat)
Győrvári Gábor (Országos Horvát Önkormányzat)
Heinek Ottó elnök (Magyarországi Németek Országos Önkormányzata)
Kreszta Traján elnök (Magyarországi Románok Országos Önkormányzata)
Vészity Péterné (Szerb Országos Önkormányzat)
Fuzik János elnök (Országos Szlovák Önkormányzat)
Lázár Erika (Országos Szlovák Önkormányzat)
Lászik Mihály (Országos Szlovák Önkormányzat)

(Az ülés kezdetének időpontja: 10 óra 7 perc)

DR. FRANK GÁBOR, a bizottság elnöke (a továbbiakban ELNÖK): Tisztelt Bizottság! Megkezdjük a mai ülésünket. Megállapítom, hogy határozatképesek vagyunk.

Tisztelettel köszöntöm az országos önkormányzatok elnökeit, képviselőit a mai ülésünkön, melynek az 1. napirendi pontja a TÁMOP pályázati kiírással kapcsolatos, ezért hívta meg a minisztérium az önkormányzatok elnökeit.

A 2. napirendi pont az „egyebek” témakör alatt különböző szakértői és érettségi vizsgaelnöki előterjesztések lesznek.

Tisztelettel köszöntöm a főosztály képviseletében főosztályvezető asszonyt, osztályvezető urat, és külön tisztelettel Jókainé Molnár Katalin megbízott osztályvezető asszonyt, valamint az ombudsmani hivatal képviselőjét.

Kérdezem, elfogadjuk-e a mai napirendi pontokat. *(Egyhangú egyetértés.)* Köszönöm szépen.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Elnök úr, az „egyebeknél” szeretnék majd az ukránokat érintő fontos kérdéstről beszélni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Jó, köszönjük szépen. Át is adom a szót főosztályvezető asszonynak, illetve Kraszlán István osztályvezető úrnak.

KRASZLÁN ISTVÁN: Nagyon szépen köszönöm. Én is sok szeretettel köszöntöm önöket.

Elérkezett az igazság pillanata, részben számunkra is: ez az a bizonyos uniós pályázat, amelyet az országos önkormányzatok, illetve maga az Országos Kisebbségi Bizottság is többször szorgalmaztak. A legutóbbi ülésen is, illetve már többször is szóba került ez a pályázat, azonban részleteket ez idáig sajnos nem igazán tudunk elmondani, tekintve, hogy az uniós pályázat a tervezés szakaszában nem nyilvános. Számunkra ez elég nagy problémákat okozott, hogy az érintettekkel, akik a pályázatokat elkészítik, benyújtják, nem tudunk egyeztetni részletkérdésekben, ugyanakkor a pályázat kidolgozása során elég sok problémával, gonddal küszködtünk.

Önöknek lehetőségük volt belekukkantani ezekben a pályázatokba, bízom benne, hogy sikerült áttanulmányozni. Ez két dolog miatt is fontos. Nemcsak a mai megbeszélés miatt, hanem nagyon fontos, hogy jelenleg ennek a pályázatnak a társadalmi vitája zajlik, amely még két napig, csütörtökig tart, és nagyon szépen kérek mindenkit, akinek érdemi észrevétele, javaslata, problémája, kérdése van a pályázat részleteivel kapcsolatban, azt regisztrálva az NFÜ honlapján, írásban tegye meg, mert az a hivatalos eljárás, tehát bármilyen kezdeményezés csak azon az úton történhet meg. Azért lényeges ez, mert ebben a fázisban, ha megalapozott javaslatok, észrevételek érkeznek oda, ezek még megváltoztathatják a pályázat kiírását, tehát érdemben befolyásolni tudják ezek a vélemények a végeredményt, magát a pályázatot, amely – most már látható módon – rövid időn belül kiírásra kerül.

Azért volt nehéz a helyzetünk, mert kicsit más utat jelöl ez meg, mint amely kialakult például a nemzetiségi tankönyvfejlesztés terén, ez nyilvánvaló. Eddig az országos kisebbségi önkormányzatok meglehetősen hangsúlyosan befolyásolhatták ezt a tankönyvfejlesztési és -fordítási terv elkészítése tekintetében, illetve gyakorlatilag a pályázat kiírását és minden fázist korábban is egyeztetünk az országos önkormányzatokkal, azonban a jelen pályázat keretében sokkal nagyobb szerepre kell az országos kisebbségi önkormányzatoknak vállalkozniuk, hiszen valahol a pályázat fókuszába kerülnek a konkrét tennivalókat illetően is; ez a pályázatból egyértelműen kitűnik.

Megigértük, hogy abban a pillanatban, amint nyilvánossá válik a pályázat, egy egyeztetés keretében szót váltunk magáról a pályázatról. Ha megengedik, én alapvetően a pályázat tartalmi részére koncentrálnék, kevésbé azokra a kérdésekre, amelyek nem tőlünk, hanem mondjuk, az NFÜ-től függenek az általános pályázati feltételek, adminisztratív feltételek területén. Úgy gondolom – ez a véleményünk a kollégákkal, akivel végigcsináltuk ezt a tervezést –, hogy a lehetőségekhez mérten megtaláltuk azt az optimális formát – persze nagyon sok problémát kellett megoldanunk időközben –, melynek keretében lehetőségünk van a nemzetiségi tananyagainkat fejleszteni. A korábbi időszakhoz képest alapvető változás – és ezt láthatták is –, hogy nemcsak tankönyvek, munkafüzetek fejlesztésére van lehetőség, sőt bizonyos szempontból kötelezettség is, hanem egyéb tartalmakat, pedagógus-továbbképzéseket, módszertani segédeszközöket, digitális tananyagokat, kerettanterveket lehet fejleszteni, tehát ezekre is lehetőséget teremt a jelen pályázat. A részletekről majd a későbbiekben szólnék. Ez a korábbi időszakhoz képest lényeges változás, hiszen nagyon sok kisebbség esetében felvetődött az, hogy ne csak tankönyvek, hanem módszertani segédeszközök kidolgozására is legyen lehetőség, ezek hangsúlyosan előkerültek, erre most itt van a lehetőség.

Még előljáróban, mielőtt a konkrétumokba belemennék, szeretném elmondani, bár alighanem sokuk számára ez nyilvánvaló, hogy nem egy egyedi pályázatról van most szó. Most a 2007-2008-as akciótervben tervezett pénzügyi keret felhasználására teszünk kísérletet; remélem, sikeresek leszünk. Azonban a 2009-10-es akcióterv is tartalmazza ugyanezt a tananyagfejlesztést, kicsit nagyobb összeggel. A migráns és a nemzetiségi tananyagfejlesztésre együttesen a második körben 1 milliárd 200 millió forint kerül tervezésre. Ennek minimálisan a fele jut a nemzetiségi területre. A gyakorlatban elképzelhető, hogy hasonlóan az első körhöz, ahol az arányok úgy mutatkoztak meg, hogy 350 millió forintot úgy osztottunk meg, hogy 250 millió forint nemzetiségi tananyagfejlesztésre, 100 millió forint pedig migráns tananyagfejlesztésre fordítható, a második körben is ettől eltérő arányok lesznek. Tehát ezért mondom, hogy minimálisan 600 millió rendelkezésre áll, de a gyakorlatban elképzelhető, hogy ennél lényegesen több forrásunk lesz. Tehát lesz folytatása, és az azt követő akciótervben is ismételten egy kisebb összeggel, de még egy harmadik pályázatra is lesz lehetőség.

Összefoglalva talán elmondható, hogy ha sikerül ezt a három akciótervet végigcsinálnunk, akkor a nemzetiségi tankönyvfejlesztés terén óriási lépést tudunk előre tenni. Talán zárójelben még hozzá merem tenni azt is, hogy reményeink szerint a tárca fejezetében is lesz pénzünk azokra a feladatokra, amelyeket a fejlesztés keretében nem tudunk továbbvinni; gondolok itt a lejárt munkatankönyvek átdolgozására, melyeknek, mint tudjuk, tavaly és idén tömegesen lejár az engedélyszámuk, ezeknek a megújítására sor kell hogy kerüljön. Ha tehát ezt is ideértjük, akkor mindenképpen jogos lehet az észrevétel, hogy nagyon nagy lépést tudunk majd előre tenni.

Ha megengedik, most konkrétan rátérek a jelen pályázati kiírásra. Igyekszem fókuszálni azokra a kérdésekre, amelyeket a tartalom, a szakmai feladatellátás szempontjából lényegesnek tartok.

Két pályázatot kell kiírnunk, ez az uniós pályázatok természetrajza, tekintve, hogy nem egyenlő fejlettségű régióink vannak: a közép-magyarországi régió, tehát Budapest és Pest megye az uniós fejlettségi átlagot meghaladja, éppen ezért ezt elkülönítetten kell kezelni a többi régiótól. A mi pályázatunkat illetően is meg kellett osztani az akcióterv alapján a rendelkezésre álló forrást, 15 százalékát lehet a központi, a közép-magyarországi régióban fölhasználni, a többit pedig a közép-magyarországi régió kívüli többi régióban. Konvergenciaregióknak nevezik a többi hat régiót, amely még Magyarországon létezik. Egy pályázat a közép-magyarországi régióban 37 millió 500 ezer forintos keretösszeggel, illetve a

többi régióban 212,5 millió forintos keretösszeggel kerül kiírásra, tehát a 250 millió forint így oszlik meg.

Maga a pályázat úgy került megtervezésre, hogy a pályázat főpályázója közoktatási intézmény lehet. Ez számunkra kezdetben elég nehéz helyzetet teremtett, hiszen mi a nemzetiségi tananyagfejlesztésnél mindenképpen azt szeretttük volna biztosítani, hogy országosan egységes, egy tananyag fejlesztésére kerülhessen sor, és mindenképpen biztosítani szeretttük volna az országos kisebbségi önkormányzatok meghatározó szerepét a pályázat során. Nagyon fontos ugyanis ez az egységes tananyagfejlesztés és az, hogy ne aprózódjanak el ezek a pénzek, hiszen ha a közoktatási intézmények pályázhatnak tananyagfejlesztésre, akkor vélhetően a nemzetiségi intézmények is ezt megteszik, és az egységességet nagyon nehéz lett volna biztosítani. Éppen ezért egy olyan konstrukciót találtunk ki – itt természetesen az a kényszer is előjött, hogy a konvergenciaregiókban lehet a pénzek többségét elkölteni, az országos kisebbségi önkormányzatok székhelye pedig jellemzően, kettő kivételével, Budapesten van –, éppen ezért kicsit talán kapóra is jött nekünk, hogy nem az országos önkormányzatokra fűzhetjük ezt fel, hiszen ebben az esetben a közép-magyarországi régióban kellett volna a pénzek többségét elkölteni, erre azonban nincs mód, mint az előbb vázoltam. Egy olyan konstrukció alakult ki, hogy közoktatási intézmény lesz a főpályázó, azonban önállóan nem pályázhat, csak konzorcium pályázhat, és a konzorciumnak kötelező tagja az országos kisebbségi önkormányzat. A pályázat szempontjából nagyon fontos, hogy csak és kizárólag a főpályázó, a közoktatási intézmény székhelye kell legyen a konvergenciaregióban, tehát a központi régió kivül, a konzorciumi tagoknak a székhelye ebből a szempontból, és hogy így az országos önkormányzatnak a székhelye hol van, ez már nem számít. Ha tehát megtekintik a B/3. pontot, az egyértelműen ezt tartalmazza: a főpályázó a közép-magyarországi régió területén kívüli székhellyel rendelkező intézmény lehet, és a konzorciumtagok a devizajogszabályok alapján belföldinek minősülő, Magyarország területén székhellyel rendelkező intézmény lehet. Ezt nagyon fontosnak tartom elmondani.

Ezen kívül a konzorcium tagja lehet még, lehetővé tettük: felsőoktatási intézmények, egyesületek, alapítványok, közalapítványok és egyéb nonprofit szervezetek is. Természetesen itt a főpályázó és az országos kisebbségi önkormányzat el fogja dönteni, hogy ki az, akit bevon, vagy célszerűnek tartja, hogy bevonjon egyéb szervezeteket, intézményeket ebbe a konzorciumba. A felsőoktatási intézményekre alapvetően a pedagógus-továbbképzések miatt gondoltunk; vannak kisebbségek, ahol hagyományosan a felsőoktatási intézmények akkreditálnak és valósítanak meg ilyenfajta pedagógus-továbbképzéseket, de van, ahol ezt egyesületek teszik, vagyis gyakorlatilag bárki megteheti.

A forrás miatt meg kellett határozni a pályázatok számát és az egy pályázó által elnyerhető maximális támogatás összegét. Ezek úgy álltak össze, hogy 35,4 millió forintot nyerhet el egy pályázó jelen pályázat keretében. Mi úgy gondoltuk, hogy a közép-magyarországi régióban egy pályázóval számolunk, ott 37,5 millió forint van, tehát nagyjából, nagyságrendileg picivel több, mint a többi régióban, mintegy 2 millió forinttal; és hat pályázóval számolunk a konvergenciaregióban. Mi úgy gondoltuk, hogy a nagyobb kisebbségek, tehát a hagyományos oktatással rendelkező és a tankönyvfejlesztési és -fordítási programjukban nagy hiátust mutató kisebbségek önállóan pályázhatnának, tehát a németek, a szlovákok, a románok, a cigányok és a horvátok; a három kicsi kisebbség pedig, a szlovének, a görögök és a bolgárok összefogva, egy pályázatot tudnának benyújtani.

Természetesen egyeztetni senkivel nem tudtunk, és önkön, pályázókon múlik majd, hogy milyenfajta összefogások születnek meg. Úgy gondolom, azért is fontos ez az egyeztetés, mert elképzelhető, hogy valamely kisebbség ha nem tudja ezt a rendelkezésre álló forrást teljes egészében lekötni vagy megtervezni elkölteni, akkor érdemes valamelyik másik nagyobb kisebbséget is bevonni a konzorciumba. Azért fontos ez, hogy a forrásokat lehetőség szerint maximálisan igyekezzünk felhasználni. Nagyon kérem önöket, most majd mindenki

gondolja végig, hogy milyen konstrukcióban szeretné ezt a pályázatot megtervezni, végrehajtani, és ha valamely esetben láthatóvá válik, hogy az összes forrást nem tudják lekötni, akkor nagyon kérem önöket, hogy a többi kisebbséggel egyeztessenek erről, hogy lehetőség szerint maximálisan használjuk fel a forrásokat. Ugyanis a pénzek más pályázókhoz nem csoportosíthatók át, tehát ezek nagyon kötött szabályok. Ez azt jelenti a jelen pillanatban, hogy hat plusz egy pályázóval számolunk, ennél többet nem fognak befogadni, és egy pályázatnak a felső határa nem haladhatja meg azt az összeget, ezeket a pályázatokat ugyanis automatikusan elutasítják. Ahol pedig nem használják ki a teljes forrást, azok a pénzek pedig elvesznek. Ezért mondom, hogy mindenképpen kérem a későbbiekben is, hogy az országos önkormányzatok egymással is egyeztessenek, hogy minél jobban kihasználhassuk ezeket a pénzeket.

Nagyon fontos még megjegyezni, hogy a konzorciumi tagoknál a felsőoktatási intézmények esetében előírjuk azt, hogy kisebbség tanszékkal vagy tanszéki csoporttal kell rendelkeznie, tehát nem minden felsőoktatási intézményt szeretnénk beengedni ebbe a pályázatba. Ezt életszerűnek gondoltuk, amikor terveztük a pályázati kiírást. Alapítványok, egyesületek esetében ugyanúgy fontosnak tartjuk azt a megkötést, hogy alapító okiratuk tartalmazza a kisebbségi nevelés-oktatás szakmai támogatását, illetve a nemzetiségi oktatásfejlesztési programok készítése vagy a továbbképzések terén valamifajta referenciákkal rendelkezzenek, tehát legyen tapasztalatuk.

S még egy ilyen fontos szakmai megkötésünk van, az természetesen nyilvánvaló, hogy tankönyvkiadók nélkül ezek a programok nem végrehajthatók, éppen ezért a pályázóknak vállalniuk kell azt, hogy valamely nemzetiségi tankönyvfejlesztés terén tevékenykedő tankönyvkiadóval majd megállapodást kell kötnie a kiadói feladatok ellátására. Zárójelben, ha megengedik, azt még elmondanám, hogy nem tudtuk azt érvényesíteni, bár megkíséreltük, hogy a kiadók szintén konzorciumi tagok lehessenek. Ugyanis a jelenlegi szabályok szerint csak akkor lehetnek volna a konzorcium tagjai, ha 50 százalékos önrészt vállalnak, márpedig a kiadók tapasztalataink szerint ezt nemigen tudják megtenni, mert nem tudják azt a maradék 50 százalékot ezekből a tananyagokból visszaszerezni. Ilyen szempontból tehát csak közreműködők lehetnek, és nagyon fontos feltétel, hogy az összeghatárok miatt közbeszerzéssel kell majd az érintett tankönyvkiadót kiválasztaniuk a pályázóknak.

A tartalmi feladatokat illetően két elemre fókuszálunk. Egyrészt van az új nemzetiségi oktatási programok fejlesztése, ez gyakorlatilag a mi tankönyvfejlesztési tervünknek a kibővített végrehajtása; a második elem pedig a tankönyvfordításra fókuszál. Az országos kisebbségi önkormányzatokkal, illetve az Országos Kisebbségi Bizottsággal is a tankönyvfejlesztést, illetve az itt megjelent tartalmakat egyeztettük, éppen azért, hogy ne a társadalmi vita keretében derüljön ki, hogy ezek nem felelnek meg nekik. Két-három héttel ezelőtt elég intenzív munka folyt ezzel kapcsolatban, és sikerült valamennyi kisebbséggel leegyeztetnünk azt, hogy ezek a tartalmak összhangban álljanak az ő elképzeléseikkel. Emlékeznék rá, hogy két évvel ezelőtt az OKB egy prioritási listát fogadott el, most újragondolhatták az országos önkormányzatok és az OKB tagjai is, hogy ez a prioritás továbbra is megfelelő-e. Hangsúlyozom, hogy amit most nem sikerül megvalósítani, hiszen úgy gondoljuk, hogy ez bővebb lista, mint amit reálisan meg tudunk csinálni a pályázat keretében, de ami itt nem készül el, az természetesen a következő pályázat során tartalomként ismételtelen megjelenik majd.

Nagyon fontos, hogy mint mondtam, nemcsak tankönyveket, munkafüzeteket fejlesztünk. A pályázat leírja azt, hogy a tananyagfejlesztés mellett kötelezően pedagógus-továbbképzési programokat is kell fejleszteni, módszertani, értékelési ajánlásokat kell fejleszteni, és a kötelező tevékenységek keretében bizonyos törvényekben rögzített feltételeket is teljesíteni kell, tehát biztosítani kell a jogtisztaságot, kötelezően előírjuk a tananyag miatt, hogy tankönyvjóváhágyásra be kell nyújtani ezeket a tankönyveket. Ezek nem

új elemek, hiszen a korábbi pályázatunk keretében is gyakorlatilag hasonló tevékenységet végeztünk el.

Fontos új elem, hogy a program végrehajtása során is kötelező együttműködést ír elő a pályázati kiírás a minisztérium Nemzetiségi Főosztályával. Szeretnénk folyamatosan figyelemmel kísérni és adott esetben segíteni is azt a szakmai munkát, amely önöknél folyik ennek keretében. Azért is fontosnak tartjuk ezt, mert mint mondtam, ez egy új konstrukció, az országos önkormányzatoknak is nagyobb szerepet kell vállalniuk, és amennyiben folyamatában is segítségre van szükség, akkor ennek az együttműködésnek a keretében ezt biztosítani tudjuk folyamatosan.

A választható, tehát nem kötelező elemek között megjelennek előnyt jelentő tevékenységek, lehetőség van kerettantervi ajánlás elkészítésére. Valamennyiünk számára világos, hogy nemrégiben a NAT módosítását követően a nemzetiségi dokumentumok is megújultak, szemléletváltás következett be, és ennek a következő lépése azon kisebbségek esetében, ahol korábban kerettantervi ajánlások készültek, ezeknek a megújítására is lehetőség van ennek a pályázatnak a keretében. Illetve azon kisebbségek, amelyek esetében, mondjuk, a fejlesztési követelmények már elkészültek, de a kerettantervek még nem készültek el, azoknak lehetőségük van itt a kerettantervi ajánlásaikat kifejleszteni. Tehát mindenképpen fontos dolognak tartjuk, hogy ne feledkezzenek majd meg erről, amikor tervezik ezt a pályázatot.

Lehetőséget teremtünk továbbá arra is, hogy ha már valamely kisebbség esetében létezik akkreditált nemzetiségi pedagógus-továbbképzés, akkor ezeknek a pedagógus-továbbképzéseknek a kiterjesztéséhez, képzők képzéséhez lehet itt szintén forrásokat szerezni. Ez természetesen csak a nagyobb létszámú kisebbségek esetében fontos dolog. Gyakorlatilag arról van szó, hogy használjuk ki a már létező kapacitásokat, és ezeket terjesszük ki, ne feltétlenül akarjunk nagyobb pénzekért újakat fejleszteni. De természetesen, ha ez nem működik, akkor ki kell fejleszteni.

Ezekon kívül még egy választható tevékenység van: digitális tananyagfejlesztésre is lehetőséget teremtünk az oktatásban tapasztalható új szeleknek megfelelően. Bízunk benne, hogy ilyesfajta törekvések is vannak némely kisebbség esetében, és készülnek ilyen tananyagok.

A következő elemet a fordítások jelentik, itt a kiválasztott tankönyvek és munkafüzetek fordítására kell fókuszálni. Fontos, hogy moduláris rendszerű programstruktúra kialakítására, adaptálására törekedjenek. A többi feltétel gyakorlatilag megegyezik: együttműködés a főosztállyal, ezeket a tankönyveket is jóvá kell hagyatni, és sajnos a tankönyvkiadó kiválasztása közbeszerzéssel történik, bármennyire is kötődik kiadóhoz; a fordítás esetében ez még nagyobb súllyal jelenik meg, hiszen magyar jóváhagyott tankönyvek fordításáról van szó, de az összeghatár miatt ezekben az esetekben is meghívásos közbeszerzést kell lefolytatni, amennyiben az összeghatár ezt indokoltá teszi. És ebben az esetben is lehetőséget adunk, hogy ha valamely kisebbség esetében már van akkreditált szaknyelvi pedagógus-továbbképzés, akkor ezeknek a kiterjesztésére is lehetőség legyen. *(Simon Istvánné: Újat nem lehet indítani? – Kerner Anna: De lehet.)*

A pályázat egészét érintően a szakmai tevékenységet meghatározó elvárásokat is meghatároz a kiírás, ez a moduláris rendszerű fejlesztés. Itt részben arra is gondolunk, hogy a fejlesztési és fordítási tervünk végrehajtásával ez a pályázat egy folyamatba lépett be, tehát nem az elsőtől indul, bár mondjuk, a cigány esetben, tekintve, hogy ott új programról van szó, ők felmenő rendszerben, lentről kezdhetik meg ezt a fejlesztő munkát, de a többenél valamilyen folyamatba lépünk be, itt tehát biztosítani kell a kapcsolódást a korábbi tananyagokhoz. Hogy érthető legyen, mondjuk, a német nyelvterületen kiírtuk a gimnáziumi harmadik évfolyam iksz tankönyvét, úgy, hogy itt az előzőekhez a kapcsolódás, illetve a folyamat biztosított legyen.

Nagyon fontos, hogy a megújult irányelv szellemében a kompetenciafejlesztő eszközök használatára fókuszáljon a pályázat, a művelődésterületi kapcsolódási pontokat is biztosítani szükséges, illetve nagyon fontos általános pedagógiai szabály, hogy a fejlesztések feleljenek meg a tanulók életkori sajátosságainak, nyelvi szintjének és az irányelvben meghatározott fejlesztési feltételeknek. A fejlesztőmunka alapját továbbra is az irányelv képezi, de hát ez nem újdonság, hiszen a nemzetiségi oktatás tartalmát ez a dokumentum határozza meg.

A tartalmi tevékenységet illetően ezeket tartottam fontosnak elmondani önöknek. Természetesen a pályázat meghatároz még további szervezési, adminisztratív kötelezettségeket.

Talán még csak egyre térnék ki: nagyon fontos, hogy szakmailag egy projektmenedzsmenetet kell minden pályázónak létrehozni, amely összefogja, koordinálja ezt a tevékenységet. Előírunk bizonyos feltételeket, hogy projektmenedzsernek, szakmai vezetőnek és pénzügyi vezetőnek mindenképpen lennie kell ebben a szakmai grémiumban. Az, hogy milyen feltételeket támasztunk velük szemben, a pályázatból elolvasható, tehát hogy a projektmenedzsert legalább heti 20 órás munkaviszonyban alkalmazni szükséges, ugyanígy a pénzügyi vezető és a szakmai vezető esetében is előírjuk ezt. Azonban nem feltétlenül kell főállásúnak lenni, tehát részmunkaidőben is lehet alkalmazni, sőt lehetővé tesszük azt, hogy a projektmenedzser és a szakmai vezető akár egy és ugyanaz a személy is lehet. Ezeket tehát érdemes áttanulmányozni.

SIMON ISTVÁNNÉ: Csak zárójelben: ebből a forrásból ezt lehet fedezni, meg lehet őket fizetni, tehát nehogy azt gondolják, hogy még egy hivatalt létre kell hozni, hanem ebből a forrásból ezt a feladatot fedezni lehet.

KRASZLÁN ISTVÁN: Igen. Én tehát ezeket tartottam fontosnak elmondani. Megkérem a kollégákat, ha valaki hozzá szeretne tenni valamit, legyenek szívesek megtenni.

ELNÖK: Tessék parancsolni, főosztályvezető asszony!

SIMON ISTVÁNNÉ: Annyit tennék hozzá ahhoz, amit István elmondott, hogy noha késve jelenik meg a pályázat, de egy fillér sem vész el. Ez a 2007-2008-as forrás, amely két évig teljes egészében felhasználható. Tehát tulajdonképpen amit most vállalunk közösen, azt két év alatt kell megvalósítanunk, ha azt akarjuk, hogy ez a pénz ne vesszen el.

A másik lényeges elem, hogy bár szakmai konzultációs lehetőség van a minisztérium Nemzetiségi Főosztályával, ezt a pályázat előírja, de látni kell, hogy önállóan fognak dolgozni a pályázók, nagyon önállóan, és a minisztériumnak nem lesznek más eszközei, csak az, hogy szakmai konzultációt lehet folytatni. Tehát utánanéznünk dolgoknak meg segítünk bizonyos dolgokban, de nem úgy fog történni a tananyagfejlesztés vagy a tankönyvfejlesztés, mint eddig, hogy ha krízishelyzet áll elő, akkor megpróbáljuk tűzoltó módszerrel így vagy úgy, de a problémát megoldani, hanem ez valóban teljes egészében a pályázaton nyertes konzorciumok felelősége lesz.

A másik, amire utalt István, de még nagyobb hangsúlyt szeretnék ennek adni: sokat gondolkodtunk azon, hogyan lehetne meghatározó szerephez juttatni az országos önkormányzatokat, annak ellenére, hogy a pályázat nyilvános, minden közoktatási intézmény pályázhat, de az fog nyerni vagy azok fognak nyerni, akiről az országos önkormányzat, legyen az bár közoktatási intézmény vagy egyesület vagy más nonprofit szervezet, azok fognak nyerni egy pályázat keretében – ha én jól értelmezem, ugye, egy nyertes pályázat keretében –, akivel vagy akikkel az országos önkormányzat konzorciumra lép. Tehát tulajdonképpen az országos önkormányzat fogja eldönteni azt, hogy egy közoktatási

intézménnyel lép konzorciumra vagy több közoktatási intézményt von be... – nem jól mondom?

KRASZLÁN ISTVÁN: Az a baj ezzel, hogy akkor a pályázatok száma... Nem biztos, hogy mindegyiket be tudjuk fogadni.

SIMON ISTVÁNNÉ: De nem csak egy közoktatási intézmény lehet egy konzorciumnak a tagja – vagy igen? (*Kerner Anna: Nem.*) Azért mondom, hogy a konzorciumnak annyi tagja lesz, ahánnyal az adott önkormányzat...

KERNER ANNA: Nem, meg van határozva, hogy a konzorciumnak maximum hat tagja lehet.

SIMON ISTVÁNNÉ: Jó, maximum hat tagja. De a lényeg az, hogy arra kellene figyelni, hogy a szükséges szakmai-szellemi kapacitás meglegyen, de ne aprózódjon el. Tehát minél koncentráltabban összeszedni a legfontosabb közoktatási intézményeket, itt ez a lényeg, illetve egy intézményt esetleg, ha egyre gondolnak, hiszen személyeket be tud vonni akárkiket is az a közoktatási intézmény.

KRASZLÁN ISTVÁN: Ha más intézményben dolgozik, az sem számít.

SIMON ISTVÁNNÉ: Így van. Amiről tehát az önkormányzat dönt, azok lesznek tulajdonképpen a tagjai, ugye?

KERNER ANNA: Így van.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez a dolog lényege. S még egy dolgot szeretnék mondani: a terveink szerint nem várunk addig a következő ütemmel, amíg ez a kétéves szakasz lezárul, hanem azt szeretnénk, ha fölgyorsulva, már ebben a periódusban is el tudna indulni a következő; a 2009-10-es akcióterven lehet talán még valamit variálni a tapasztalatok alapján, ha nem, akkor annak az akciótervnek az alapján fogunk elindulni. De jó lenne, ha tevékenyen, akár párhuzamosan is, de legkésőbb jövőre ebben már konkrétan tudnánk dolgozni.

JÓKAINÉ MOLNÁR KATALIN: Csatlakoznék főosztályvezető asszonyhoz az előző időszakok akciótervével kapcsolatban. Most tehát a 2007-2008-as akciótervi keretszámokat lehet felhasználni ebben a konstrukcióban. A következő, tehát a 2009-10-es akcióterv pedig módosításra kerülhet akkor, amikor a 2007-2008-as teljesen véglegesen, a módosítások átvezetésével elkészül; ez körülbelül egy hónap múlva várható. Egyébként ennek a tervezése természetesen tárca szintjén, a fejlesztési főosztály bevonásával és a különböző szakterületek érdekeit is szem előtt tartva történik. Úgyhogy ennek a kezdetéről majd később lesz tájékoztatás. Most a 2007-2008-as keretek köthetők le a konstrukció támogatási összegéből, ahogy ezt osztályvezető úr is említette.

ELNÖK: Maradjunk abban, hogy most még a pályázatról beszélünk, mert ehhez több hozzászóló jelentkezett.

KERNER ANNA: Köszönöm. A pályázattal kapcsolatban csak még egy dologra szeretném felhívni a figyelmet, amiről úgy gondolom, hogy igencsak fontos: ez pedig az idő. Tudni kell, hogy igaz, hogy itt viszonylag nagy pénzüsszegekről van szó, de nem áll több idő rendelkezésünkre, mint 24 hónap az elindulástól addig az időpontig, hogy lezárul a

tankönyvvé nyilvánítás. Ez tehát viszonylag rövid idő. Éppen ezért úgy gondolom, hogy mindenki úgy gondolja végig, hiába van több cím kiírva, hogy mi az, amit két év alatt, tehát a 24 hónap alatt meg tudnak valósítani, attól, hogy elindul, benyújtják, illetve megkapták a jóváhagyást és leadják a jóváhagyott tankönyvvé nyilvánítást.

Köszönöm.

ELNÖK: Medvegy alelnök asszony, utána Heinek Ottó elnök úr.

MEDVEGY PÁLNÉ: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Főosztályvezető Asszony! Osztályvezető Asszony! Osztályvezető Úr! Elnök Urak! Tisztelt OKB! Nekem meggyőződésem, hogy Fuzik elnök urat ilyen összetétel előtt nem kell bemutatni, de engedjék meg nekem, hogy bemutassam Lázár Erika asszonyt, az Országos Szlovák Önkormányzat oktatási referensét, valamint Lászik Mihály urat, az Országos Szlovák Önkormányzat oktatási bizottságának elnökét, a békéscsabai szlovák intézmény igazgatóhelyettesét, akiket a lelkiismeret, a józan ész hozott el ide ma erre az együttes megbeszélésre.

November 13-át írtuk akkor, amikor európai uniós pénzekkel összefüggésben ez az OKB napirendjén volt, és az OKB hörögve vette tudomásul azt, hogy sem a békéscsabai szlovák iskola, sem a pécsi német iskola, sem pedig a hercegszántói horvát iskola nem kapta meg azt az értékelést, amit elvártunk volna, legalább egy intézménynek az esetében.

Nem gondoltam volna azt, hogy ilyen hamar kerül majd az OKB napirendjére szintén Unióval összefüggésben a nemzetiségi tankönyvek kérdése. S ahogy osztályvezető úr előterjesztette a napirendet, én a következő kérdéseket tettem föl önmagamnak. Az első megfogalmazott kérdésem: a nemzetiségi tankönyvkiadás állami feladat vagy európai uniós pénzből megvalósítandó feladat vagy mind a kettő egyszerre? A második kérdésem: a többségi oktatás tankönyveit szintén konzorciumban oldja meg a magyar állam? A harmadik pedig, miután osztályvezető úr a bevezetőjében elmondta: a hazai pályázati környezethez képest ez a forma és ez a megoldás nagyon összetett megoldás. És akkor a miértre kellene választ adni.

Ha valaki figyelmesen elolvasta és áttanulmányozta a pályázati kiírást, láthatja, hogy a csatolandó mellékletek listája hat darab, a pályázati útmutató mellékleteinek száma 24 darab, a vonatkozó jogszabályok oldalszáma pontosan két oldal. És akkor ilyen hívószavakat szeretnék mondani, hogy tankönyv, taneszköz, projektprogram, pedagógus-továbbképzés – amit elmondott osztályvezető úr, hogy akkreditáltatni kell –; arról is beszélt, hogy projektmenedzser, szakmai vezető, pénzügyi vezető; hozzátenném a munkaidő-nyilvántartást; azt, amiről szó volt, hogy a projekt megvalósítására 24 hónap áll rendelkezésre; hogy meg kell őrizni 2020 decemberéig; hogy hogyan történik a pályázat beadása: egy eredeti, két másolati példányban, három elektronikus példányban. Találkozhatunk a kiírásban a pontozási rendszerrel, a tartaléklistával. De szó esett itt arról, hogy meg kell még tanulni a közbeszerzést is.

Ott tartunk, hogy a kiírásra egy hónap múlva adhatunk be pályázatot, tehát úgy szól a kiírás, hogy április 10-étől június 9-éig lehet benyújtani a pályázatokat. Nekem úgy tűnik, mintha tűzoltásra készülödnénk.

És a legeslegnagyobb gondom a jogi formulával van, nevezetesen azzal, amiről itt szó volt, hogy a főpályázó az oktatási intézmény; fel van sorolva, hogy kicsoda. S a legvégén fel van sorolva az, hogy a főpályázó lehet pedagógiai intézet is. Tudjuk, hogy pedagógiai intézetekkel rendelkeznek az országos önkormányzatok, például a németek, és sorolhatnánk. De azt is tudjuk, hogy azokban a pedagógiai intézetekben van vagy egy félállású ember, vagy egy egész állású ember. Én azzal nem óhajtok foglalkozni, hogy éves szinten a pedagógiai intézetek költségvetése mennyi; a szlovákok esetében tudnék rá válaszolni, a többiek esetében nem.

Kötelező konzorciumi tagok az országos önkormányzatok. Azok az országos önkormányzatok, amelyek oktatási intézményt tartanak fent, s amelyek úgy működnek, hogy van egyetlenegy oktatási referensük, és annak az oktatási referensnek pontosan az oktatási intézmények fenntartásával kapcsolatosan van rengeteg feladata, nagyon-nagyon sok.

A másik észrevételem az, hogy a közoktatási intézményektől a társadalom is és az oktatásirányítás is, azon kívül, hogy oktat, nevel, nagyon-nagyon sok mindent vár el, és az oktatási intézmények nagyon sok mindennel foglalkoznak. Felvetődött bennem a kérdés: nekem mint nemzetiségi pedagógusnak tényleg az lenne a dolgom, hogy tankönyvet írjak vagy mérőeszközöket dolgozzak ki? Kérdezem – nem tudom. Ugyanez vonatkozik a pedagógiai szakmai szolgáltató intézményekre, amelyeket félállással vagy egy állással említettem.

Megmondom őszintén, hogy én félek, nagyon tartok ettől, fenntartással fogadom az egészet. Meglátásom szerint ahhoz, hogy ezt kivitelezni tudják a kisebbségek, a nemzetiségek, nagyon komoly humán erőforrás bekapcsolására van szükség vagy lenne szükség.

Azt szeretném megkérdezni, hogy miről szól a jövő. Tudjuk jól, hogy a jövő titok – ez a téma is titok, hogy hogyan valósul meg. Miről szól a jövő? A nemzetiségi tankönyvkiadás uniós pénzekből, uniós támogatással valósul meg, vagy a minisztérium fejezetében vannak másfajta eszközök is erre?

S amivel még találkoztunk az anyagban a pontozás kapcsán, ha jól emlékszem rá, 60 pontot emlegettek. Szakmailag és tartalmilag ki fogja azt eldönteni, hogy az a beadott pályázat jó, megfelel, és így tovább?

Előljáróban ennyit szerettem volna elmondani. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Heinek Ottó elnök úrnak adom meg a szót.

HEINEK OTTÓ: Köszönöm szépen. Nekem számos kérdésem van.

Az első kérdésem arra vonatkozik, hogy a közép-magyarországi régióból tulajdonképpen kire számítanak, ki lenne a főpályázó, vagy hogyan gondolták, hogy kicsit világosabban lássunk; majd mindjárt el is mondom, hogy miért.

A második kérdésem: a főpályázó és a projektgazda az ugyanaz a szervezet? (*Simon Istvánné és többek: Igen.*) Tehát ugyanaz, ha jól értem, jó.

Ebből következik a következő kérdésem. A projektgazdának gyakorlatilag három menedzsmenttel kapcsolatos kvázi státust kell biztosítania: projektmenedzsment legalább heti 20 órában, szakmai vezetőt legalább heti 20 órában és pénzügyi vezetőt legalább heti 20 órában. Ha nagyon szerényen számolok, bérköltséget, járulékokat, ez egy olyan usque 13-15 millió forint. Ezzel szemben menedzsmentköltségként a főpályázó vagy a projektgazda – akárhogyan mondjuk – elszámolhat maximálisan 12 százalékot a projektből. Ha 35 millió forintot lehet nyerni, az 4,3 millió forint, tehát egy 8-10 millió forintos finanszírozási önerős kötelezettsége van a főpályázónak, szembeállítva a 35 millió forintos elnyerhető támogatással. Nem tudom, jól értem-e, de attól tartok, hogy jól értem, és 24 hónapig ezt a projektmenedzsmentet biztosítani kell a pályázat során.

A következő kérdésem arra vonatkozik, hogy a főpályázók köre viszonylag jól meghatározott. A konzorciumi tagok esetében én nem látok közoktatási intézményt, amely tagja lehetne a konzorciumnak, nem látok pedagógiai intézetet, amely tagja lehetne a konzorciumnak, mert az csak főpályázóként tud megjelenni. Vagyis egy konzorciumban főpályázóként benne tud lenni egy darab iskola, egy darab pedagógiai intézet, az országos önkormányzat, de konzorciumi tagként egy másik iskola nem tud benne lenni, mert ez itt nincs felsorolva. Tehát sem közoktatási intézmény, sem pedagógiai intézet a konzorciumi

tagok között nem szerepel, csak az országos önkormányzat, a felsőoktatási intézmény, illetve egyéb egyesület, közalapítvány, s a többi.

Nem igazán található egyértelmű megfogalmazás a költségekhez visszatérve: a projektben magában elszámolható-e költségként a pályázatírás költsége?

Végezetül a projekt területi korlátozását – csak Magyarország területén történhet a projekt keretében elvégzett tevékenységek megvalósítása – nem tudom, hogyan értelmezem. Adott esetben, ha egy tankönyvfordításhoz vagy egy tananyag elkészítéséhez nem magyar állampolgárságú vagy/és nem Magyarországon lakó szakembert veszek igénybe, akkor az működőképes vagy nem működőképes? Mi van, ha egy németországi szakemberrel fordítatok le egy történelemtankönyvet?

Részemről egyelőre körülbelül ennyi.

ELNÖK: Az eddig felmerült kérdésekre szeretnénk választ kapni. Átadom a szót osztályvezető asszonynak.

JÓKAINÉ MOLNÁR KATALIN: Köszönöm szépen. A Közoktatási Főosztályon a közoktatási programfejlesztési osztály megbízott osztályvezetőjeként dolgozva számos konstrukció pályázat-előkészítő munkacsoportjában vettem részt az utolsó hónapokban, így pontosan tisztában vagyok azzal, hogy a pályázati kiírás a Nemzeti Fejlesztési Ügynökségnek a feladata. Ezen kívül van még egy közreműködő szervezet, az oktatási tárca esetében ez az Oktatási és Kulturális Minisztérium Támogatáskezelő Igazgatósága. Ők határozzák meg azokat a feltételeket, amivel az Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében a pályázatok, pályázati konstrukciók kiírása megtörténhet. A közreműködő szervezet az elszámolhatóságra vonatkozóan tesz észrevételeket és javaslatokat, ezekben a pályázat-előkészítő munkacsoportokban a szaktárca a szakmai feladatokat határozza meg, de az például, hogy hány százalék lehet az előkészítés, vagy a jogosultsági feltételeket hogyan fogja ellenőrizni a közreműködő szervezet, és valóban, ahogy elnök asszony említette, a nagyon sok csatolandó dokumentum, ezek mind meghatározott dolgok. Ezeket nem mi kérjük, hanem a közreműködő szervezet, illetve a pályázat kiírója. Ezeket minden konstrukció esetében alkalmazni kell, noha valóban elképzelhető, sőt biztosan tudom, hogy így is van, hogy a pályázat írójára valóban nagy adminisztratív terhet ró.

Nem tudom, hogy ebben az esetben is így van-e, de a Nemzeti Fejlesztési Terv I. szakaszában a közoktatási intézmények a ROP-os pályázatok megírásában, megvalósításában, lebonyolításában már elég nagy gyakorlatra tehetek szert a pályázatokkal kapcsolatban. Ez most már egy másikra vonatkozik az Új Magyarország Fejlesztési Terv keretében, de én úgy gondolom, ez egy nagyon-nagyon hiánypótló lehetőség, üdvözlendő, és feltehetően a megvalósítás során ez beigazolódik majd.

Általánosságban szerettem volna ezeket elmondani, hogy mindenképpen alkalmazkodnunk kell, minden pályázónak minden konstrukció esetében ahhoz, amit a pályázat kiírója, tehát az NFÜ megszab, megkövetel.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: További válaszok még a kérdésekre? István!

KRASZLÁN ISTVÁN: Amit az alelnök asszony említett, a nemzetiségi tankönyvek kiadása továbbra is állami feladat, ebben nincs is változás.

Jeleztük, hogy ennek a pályázatnak a keretében nem csak tankönyvfejlesztésről, nemcsak tankönyvfordításról és tankönyvek biztosításáról van szó; természetesen ez is része, eleme ennek. Az talán köztudott, hogy a magyar közoktatás minőségének javítására több uniós pályázat van, és ennek keretében kerettanterveket és sok mindent, eszközöket lehetett

fejlesztési, és ebbe a sorba be lehet illeszteni a nemzetiségi oktatás fejlesztésének az igényét. Két speciális terület van itt összekapcsolva a mi pályázatunknál, mert a migráns területre ugyancsak súlyt fektet ez a pályázat. Tehát nemcsak tankönyvfejlesztésről, hanem oktatási programok fejlesztéséről is szó van, és egyértelműen a nemzetiségi oktatás minőségi javítását tűzzük ki célul, s ehhez a tankönyveken kívül egyéb fejlesztéseket is tervbe vettünk, hogy úgy mondjam, kötelezően tervbe vettünk.

Csalatkozhat mindenki, aki azt hitte, hogy az uniós pályázat egyszerűbb lesz, mint a korábbi pályázatunk volt; gondolom, ilyen illúziókkal azért kevesen éltünk, hiszen uniós pályázatokkal kapcsolatban azért sokunknak lehet gyakorlati tapasztalata. Ez sajnos nem egyszerűbb, hanem bonyolultabb, sokkal nagyobb adminisztratív és szervezési feladatokat igényel.

Az, hogy az országos önkormányzatok ezt koordinálni tudják-e, hogy megvannak-e a személyei feltételek: részben alkalmazhatók olyan szakemberek, akik ezt a munkát segíteni tudják, ezt igyekeztünk hangsúlyozni. Ha ez a pénz erre kevés, akkor nagyon szépen kérem, az ilyenfajta észrevételek kerüljenek fel az NFÜ honlapjára, hogy ezzel foglalkozzanak majd az érintettek. Ugyanis mi meghatározott kötöttségek között, korlátok között mozogtunk. Az, hogy a menedzsment költségei 12 százalékban kerültek meghatározásra, ezt számunkra egyszerűen közölték, hogy ennyi és pontum. Hogy ez kevés, vagy hogy ezt milyen módon lehet felhasználni, erre mindenképpen tegyék meg ott az észrevételeket...

HEINEK OTTÓ: Nem, ez normális, ha érdemi nagyságrendű támogatást lehet elnyerni. De a 35 millióhoz képest rendkívül kevés ez, mert 10-15 millió forint...

GYŐRVÁRI GÁBOR: Illetve a heti 20 órához kevés, tehát arra a megszabott heti háromszor 20 órára.

KRASZLÁN ISTVÁN: Kérem, hogy ezek az észrevételek kerüljenek föl az NFÜ honlapjára.

SIMON ISTVÁNNÉ: Az elérhető összeghez is, mert ha ez 100 millió lenne, akkor világos... *(Közbeszólások.)*

KRASZLÁN ISTVÁN: Azért kérem, hogy ez az észrevétel kerüljön fel oda, és akkor ezzel érdemben foglalkozni kell.

SIMON ISTVÁNNÉ: Bocsánat, egy zárójeles megjegyzést tennék. Annyiban igaza van Heinek Ottó elnök úrnak, hogy megint a fajlagos költség problémája vetődik fel. Ugyanis ugyanannyit kellene dolgozni a menedzsmentnek meg a pénzügyi meg a szakmai vezetőnek, ha 100 milliót lehetne elnyerni. Itt pedig egy szerényebb összeghez is pont ugyanannyit kell dolgozni. Én tehát nagyon ajánlanám, hogy az elnök urak az NFÜ-nek ezt tegyék szóvá, méghozzá abban az összefüggésben, hogy a fajlagos költség tekintetében nekik ezt nagyon nehéz lesz biztosítani.

KRASZLÁN ISTVÁN: Folytatnám: azzal kapcsolatban, hogy van-e az országos önkormányzatoknak szakmai kapacitása vagy nincs, illetve hogy pedagógiai intézetek ezt a feladatot fel tudják-e vállalni, itt egy lehetőség. Egyrészt tárgyi feltételek javítására is van lehetőség, ha a pedagógiai intézet ebbe a munkába bekapcsolódik, másrészt pedig a személyi kiadásokhoz is ilyen módon hozzá lehet járulni. Úgymond tehát maga a pedagógiai intézetnek a fenntartása is egyszerűbbé válhat. Ezt persze végig kell gondolni, és mindenki eldönti, hogy vállalja-e ezt vagy nem vállalja.

Nagyon fontosnak tartom elmondani az alelnök asszony által elmondottakkal kapcsolatban, hogy azok a feltételek, amelyek a fenntarthatóság kapcsán megfogalmazódnak, hogy húsz évig vagy hány évig kell tankönyvjegyzéken tartani és egyebek, ezek nem új elemek, hanem a korábbi pályázatok során bizony a nemzetiségi tankönyvfejlesztés esetén ezeket feltételül szabtuk a kiadóknak, akikkel megegyeztünk, hogy ennyi ideig, ilyen formában, jelentéseket kell készíteniük évről évre, biztosítani kell a tankönyvek megrendelését. A hosszú időszakok azért vannak, mert két meghosszabbítás ingyenes ezeknél a tankönyveknél, és ha nincs változtatás, akkor számunkra nagyon fontos, hogy költségmentesen, hosszú távon biztosítottak legyenek a nemzetiségi tankönyvek. Ezek tehát nem új elemek. Annyiban új, hogy alapból ezt a főpályázónak kell vállalnia, de természetesen úgy, hogy ezeket a garanciákat majd az együttműködési megállapodásban a kiadótól számon kérik. A jelen pályázat csak és kizárólag a főpályázóval, illetve a konzorciummal szembeni feltételeket szabja meg, a közreműködő kiadók számára nem tud feladatokat előírni. Úgyhogy ezt a konzorciumnak és a kiadónak megállapodásban kell majd rögzítenie.

Az elnök úr által elmondottakkal kapcsolatban valóban nincs benne az, hogy közoktatási intézmény lehet konzorciumi tag. Megmondom őszintén, mi erre azért sem gondoltunk, mert gyakorlatilag közreműködőként, megbízottként bármilyen magánszemély részt vehet ezekben a feladatokban. Mi tehát elégségesnek tartottuk, hogy egy közoktatási intézmény főpályázóként felvállalja azokat a kötelezettségeket, amelyek a pályázatból rá hárulnak adott esetben, ezt nem érdemes tovább aprózni, mert közreműködőként, fordítóként, fejlesztőként akár magánszemélyként is becsatlakozhat bárki. A felsőoktatási intézményre és ezekre a szervezetekre azért adtunk lehetőséget, mert vannak kisebbségek, amelyeknél ilyenfajta szervezetek látják el a gyakorlatban ezeket a feladatokat, de ez nem feltétlenül kötelezettség. Ma Magyarországon pedagógus-továbbképzést például akár egy magánszemély is akkreditáltathat, szervezet, bárki megteheti ezt, és a konzorcium dönthet úgy, hogy nem von be senkit, hanem három rátermett pedagógus dolgozza ki ezt a pedagógus-továbbképzést, és közvetlenül biztosítja ezt ilyen módon. Tehát erre érdemes koncentrálni.

Amennyiben önök úgy tartják, hogy közoktatási intézmény további bevonása elengedhetetlenül szükséges, akkor ezt szintén jelezzék ott. Nem hiszem, hogy ennek akadálya lenne, föl fog ez kerülni; a gyakorlati jelentőségét én magam nem nagyon látom.

Külföldi fordító, szerző magánszemélyként bekapcsolódhat, tehát megbízást kaphat ilyen feladatra. Az a lényeg, hogy külföldi szervezet, intézmény nem bízható meg ilyen feladattal; magánszemély igen. Valószínűleg a gyakorlatban otthon, a számítógépén fog dolgozni, de a produktumot itt fogják prezentálni, ezt nem zárja ki a pályázat. Erre az előkészítés során mi nagyon konkrétan rákérdeztünk, és megerősítést kaptunk ebben.

KERNER ANNA: Annyiban szeretném mindezt még kiegészíteni, hogy a projektgazda maga a konzorcium, és azt a konzorcium dönti el, hogy a menedzsment hol működik. Lehet az, mondjuk, hogyha most úgy gondolja az országos önkormányzat, annak oktatási bizottsága vagy valamelyik pedagógiai intézete, vagy lehet maga az intézmény is, tehát maga a főpályázó. Erre mi is rákérdeztünk, mert ez bennünket is érdekelt.

ELNÖK: Volt még kérdése az elnök úrnak a pályázatírás elszámolhatóságával kapcsolatban.

KERNER ANNA: Azt is megkérdeztük: a pályázatírás, maga az írás nem számolható el.

HEINEK OTTÓ: Ez egyébként számos pályázat esetén elszámolható. Mármost egy nyertes pályázatnál.

KERNER ANNA: Mi is megkérdeztük, azt mondták, hogy ez egyedül nem.

ELNÖK: És volt még egy kérdés a közép-magyarországi régióval kapcsolatban.

KRASZLÁN ISTVÁN: Amikor mi ezt terveztük, végiggondoltuk, hogy melyik kisebbség számára volna lehetséges ez a közép-magyarországi régió. Ez természetesen alkukérdés vagy megegyezés kérdése. Azért terveztünk egy pályázót ide, mert az összeg nagyságrendje körülbelül egy pályázatnak a megvalósítását teszi lehetővé. Mi magunk személy szerint úgy gondoltuk, hogy ez legyen a szerb kisebbség intézménye, merthogy egyetlen országos intézménye budapesti központtal működik.

SIMON ISTVÁNNÉ: Melyik pályázó esetében nem képzelhető el, hogy máshol legyen? Merthogy nekik csak itt van.

HEINEK OTTÓ: Jó, értem.

KRASZLÁN ISTVÁN: Ezért mi így gondoltuk. De ez természetesen nem rajtunk múlik, mi konkrétan kisebbségeket meg sem nevezhettünk, és nem is tehetjük meg. Ez mind a pályázók józan mérlegelésén múlik majd.

ELNÖK: Fuzik elnök úr jelentkezett.

FUZIK JÁNOS: Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Előrebocsátom, hogy én a 01 kódszámú verzióból dolgoztam, tehát ha esetleg valami olyat mondanék, ami időközben változott, mert ott még a főpályázó székhelye is másképp volt megjelölve...

KRASZLÁN ISTVÁN: Az a közép-magyarországi régió.

FUZIK JÁNOS: Értem, az a közép-magyarországi régió – bocsánat. Nem értettem – de még most sem értek sok mindent ebből. *(Derültség.)* De természetesen igyekeztem feldolgozni és átgondolni, és sok konkrét dolog, amit Heinek elnök úr is fölvetett, illetve Medvegyné elnökhelyettes asszony, ez bennem is felvetődött, úgyhogy erre nem is akarok kitérni.

Inkább azon gondolkoztam el, hogy tulajdonképpen mivel is állunk itt szemben, miről is van itt szó, amit ez az egész pályázat jelent nekünk. Körülbelül két éve mondjuk azt, hogy nincs kiírva tankönyvfejlesztésre pályázat, tehát hogy itt hiátusunk van. Ezek szerint most ez a pályázat pótolja ezt. Valóban elhangzott, hogy majd európai uniós pénzekből lesz kiírva egy pályázat. Akkor nem gondoltunk bele, egyrészt nem tudtuk, nem ismertük az összegét, amely most valóban szerénynek tűnik. Másrészt abba nem gondoltunk bele, talán nem voltak még tapasztalataink, hogy egy EU-s pályázat mennyi hozadékkal jár, illetve mennyi mindent visz el, ami nem igazán fontos, létfontosságú számunkra, ha a tankönyvprojektről beszélünk.

Elhangzott itt, hogy ez egy kétéves projekt tulajdonképpen; feltehetően nem kell ezt két évig húzni, hanem összebb lehet húzni, akkor nyilván mások a kiadások, amennyiben lehetséges. Elhangzott, hogy gondoljuk át, mi mindent akarunk ebből elvégezni. No, erre már nem nagyon van módunk, hiszen ha a két elem közül az elsőt választjuk, akkor mind a hét más tevékenységet is felsorolta: továbbképzések, szakmai programok, értékelés – végig kell csinálnunk. Tehát sok gondolkodási lehetőségünk nincs, ezt akkor komplex módon kell beadnunk, kidolgoznunk, és ez valószínűleg eltart egy ideig.

Hol is tartunk akkor most? Ha jól érzed, van egy normál tankönyvkiadásunk, tehát a meglévő tankönyveket pótolják, finanszírozzák, ugye? Itt most az új tankönyvekről van szó, erről a tankönyvfejlesztésről. Kérdés, hogy mi fog beleférni ebbe a 35 millió forintba a többi kötelező tevékenység mellett és egyéb mellett.

Másrészt ha jól értetem, ezek korábbi források, egy-két évből visszamaradt feladatok vagy források, ha jól értetem.

KRASZLÁN ISTVÁN: Nem. Ott volt megtervezve, de nem került felhasználásra, és most teszik lehetővé annak a felhasználását.

FUZIK JÁNOS: Értem, jó. És mi van tovább? Most két évig akkor megáll a dolog jószereivel? Vagy be fognak jönni új források, ezek a konzorciumok majd ismét kapnak valamilyen vérátömlesztést vagy injekciót, és akkor dolgozhatnak tovább? Tehát mit is jelent ez az egész? Mert én nem tudom pontosan, de ez két év alatt feltehetően négy új tankönyvet jelent és plusz képzési programok kidolgozását, egyebeket.

És ugye, ez csak fejlesztés, és nem jelenti a könyv kiadását, megjelentetését és egyebeket? (*Kerner Anna: Nem.*)

ELNÖK: Tessék, főosztályvezető asszony!

SIMON ISTVÁNNÉ: A tapasztalat az, hogy körülbelül 100 millió forintot tudunk elkölteni évente tankönyvfejlesztésre, tehát a pályázat meghirdetését nem számítva, mondjuk, az imprimatúra elkészítéséig. Tehát a tankönyvfejlesztési programban részt vevő összes nemzeti kisebbség számára, nagy szórással bár, de 100 millió forintot tudunk elkölteni, tessenek elhinni. Nagyon erőteljes ütemben és nagyon sok külföldi szerző bevonásával a szerb közösség – minthogy nagy is volt náluk a hiány – próbálta meg teljes mértékben és teljes egészében a meghirdetett címeket megírni és megjelentetni; körülbelül három, három és fél év alatt 16 művet tudtak megjelentetni. Az összes többi nemzeti kisebbség esetében szakmai kapacitás és sok minden más miatt nem fért bele, csak négy-öt mű fért bele két évbe. De én drukkolok azért, hogy nagyobb ütemben lehessen fejleszteni, és éppen ezért tettem arra utalást, hogy már 2010-ben, tehát jövőre indítanánk a következő fázisát, sokkal több pénzzel, részben a mostani tapasztalatokat is figyelembe véve. Tehát nem fogjuk megvárni, meg fogjuk hirdetni, ha rajtunk múlik; mi nyilvánvalóan ösztökélni fogjuk ezt.

Egy adott időintervallumra, 2007-től 2013-ig állt rendelkezésre – jól mondom, ugye? – ez a durván 1,5 milliárd forint. Körülbelül ennyi, mert ha leszámítom a 350-et, és még mindig marad 1,2 milliárd, akkor nagyjából 1,5 milliárdos lehetőség állt rendelkezésre.

Valóban nagy dilemma, hogy állami feladat vagy EU-s projektek keretében oldjuk ezt meg. Állami feladat a nemzetiségi tankönyvellátás. Lehet olyan ütemben fejleszteni a tankönyveket, mint eddig, fejezetből, és lehet úgy, hogy megpróbálunk EU-s forrásokból a nemzetiségi oktatás számára is forrásokat idetenni, és jobbítani az oktatásunk tartalmát és az oktatási segédleteink és taneszközeink minőségét. Lehet választani. Biztos, hogy ez nem kis áldozattal jár mindenki részéről. Nagyon remélem, hogy az ebben résztvevők munkáját sikerül megfizetni. Nagyon szeretném, ha nagyon konkrétan utánanéznénk ezeknek a nagyon konkrét kérdéseknek, hogy valóban, mennyit lehet a szervezőmunkára úgy költeni, hogy ne kerüljenek nehéz helyzetbe a konzorciumok vagy a közoktatási intézmények, amelyek ebben részt vesznek, vagy a kisebbségi önkormányzatok adott esetben, hogy ezt valóban meg lehessen valósítani.

Én tehát azt mondanám, vágjunk bele, próbálkozzunk, és próbáljunk minél több pénzt felhasználni és a nemzetiségi oktatás javára fordítani.

KERNER ANNA: Szeretném kiegészíteni a választ. A konzorcium nem fog újabb úgynevezett injekciót kapni akkor sem, ha a következő pályázat kiírásra kerül, ugyanis újból pályázni kell majd az akkor megjelent címekre. Amire most pályázik a konzorcium és megnyeri, azt neki két év alatt el kell készíteni. Ha nem tudja elkészíteni, akkor elvész a pénz, és nem fog megjelenni.

SIMON ISTVÁNNÉ: De annyi címet valósít meg, például tankönyvet, amennyit bír, de a lényeg az, hogy a pénz föl legyen használva. Amit nem valósít meg, azt meghirdetjük, mert az nem maradhat ki.

KERNER ANNA: Így van. Én azért mondtam ezt a két évet, hogy próbáljanak meg arra gondolni, nehogy túlvállalja valaki magát, vagy többet próbáljon, mint amennyire reális esély van. Merthogy egyrészt a pénzbe is bele kell hogy férjen, másrészt pedig az időbe is bele kell férjen.

Ha 2010-ben ki lesz írva az újabb pályázat, logikus, hogy azok a címek, amelyekre most nem érkezett pályázat, újból megjelennek. És ott van a konzorcium, úgy állnak össze megint, ahogy akarnak, de ott van a lehetőség, hogy folytassák azt a munkát, amit most elkezdnek. Arra, hogy ebbe a konzorciumba, ha elfogy a pénze, újabb pénzinjekció kerüljön, nincs lehetőség. Ez száz százalék.

KRASZLÁN ISTVÁN: Még csak egyetlen megjegyzést fűzök hozzá. Jeleztem, hogy ez a pályázat háromfordulós lesz. Ez most az első forduló, és nagyon rövid időn belül, ha rajtunk múlik, szeretnénk a másodikat egy sokkal nagyobb összeggel – említettem, hogy a két pályázatra együtt 1,2 milliárd forint van (*Simon Istvánné: Ez a 2010-es ügy.*), igen –, és azt követően, a következő kétéves akciótervben megint egy szerényebb összeggel, de újra lesz rá lehetőség. Ez három pályázat, három különálló pályázati kiírás, de természetesen ugyanez a szervezet bonyolíthatja, szervezheti, akkor ezeket már nem kell megszervezni, és természetesen azok a költségek majd abból az összegből mehetnek. Úgyhogy akkor már az arányok másképp mutakozhatnak adott esetben.

SIMON ISTVÁNNÉ: Én csak hangosan gondolkodom, bocsánatot kérek, nem akarom az időt rabolni fölöslegesen, de azt is meg kell nézni, hogy milyen infrastrukturális fejlesztések szükségesek, mondjuk, a korszerű oktatáshoz, hogy a közoktatási intézményeket mi mindennel lehet ezekből a forrásokból felszerelni ahhoz, hogy korszerű, például digitális tananyag használata lehetséges legyen a közoktatási intézményekben. De biztos, hogy a 2010-es pályázatnál már ezeket is számba lehet venni, hogy a tárgyi feltételek tekintetében is tudjanak fejlődni és gazdagodni ezek az intézmények.

KERNER ANNA: Volt még egy kérdése az elnök úrnak. Igen, ezeket a taneszközöket, tehát a tankönyvet és a munkafüzetet imprimatúráig kell elkészíteni, tehát nem nyomtatott formában. A nyomtatás megint egy másik dolog, azt majd önök, amikor a közbeszerzést meghirdetik, és szerződést kötnek a kiadóval, aki imprimatúrárt fog elkészíteni, akkor kell majd megszabni – majd adunk egy mintát, ha ez segít, úgyhogy segítséget mindenképpen adunk –, hogy mi a kiadó feladata. Ugyanis a kiadó, ugyanúgy, mint most, csak önköltségi áron fogja forgalmazni a tankönyveket, amelyek egy másik forrásból ugyanúgy visszakerülnek...

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez a kötelező állami feladat.

KERNER ANNA: Így van.

FUZIK JÁNOS: Igen, ez világos.

ELNÖK: Győrvári igazgató úr kért szót.

GYŐRVÁRI GÁBOR: Köszönöm szépen. Tisztelt Hölgyek, Urak! Csak egy-két megjegyzésem van, nem szigorúan csak ehhez a pályázathoz, hanem tapasztalatként és érdekességként szeretném elmondani, és talán megnyugtatóképpen is.

Horvátországban a magyar nemzeti kisebbség tankönyveiből voltak hiányok. A minisztérium nagyon egyszerűen megoldotta a dolgot: az eszéki magyar központ megkapta a megbízást, és mint konzorciumvezető közoktatási intézmény, tulajdonképpen lebonyolították a teljes szükséges tankönyvmennyiségnek a fordítását. A minisztérium biztosította a jogokat ehhez, és maga az intézmény lépett elő kiadóként is, alkalmazott fordítókat, segítséget külföldről, és így tovább.

Mi a lényege az egésznek, miért mondom el? A kifejlesztett tananyag, illetve a fordítások olyanok lettek, amit maga az intézmény kért, elvárt, amit ők maguk készítettek, menedzseltek, koordináltak, és innentől kezdve elfogadhatók. Még akkor is, ha voltak hibák, hiányosságok, de sokkal elfogadhatóbbá vált az egész, mert magunk csináltuk magunknak. Ezt csak zárójelben jegyzem meg.

A másik dolog viszont konkrétan a pályázathoz kapcsolódik, és megint csak személyes tapasztalat. A kis iskolákra szokták mondani, a mi intézményünkre is, hogy családias jellegűek, és akkor elcsodálkoznak rajta, hogy ezek a gyerekek nagyon jól tanulnak, nagyon szépen beszélnek horvátul, de sportversenyeken is megállják a helyüket, táncolnak, énekelnek, tehát mindenki sokoldalú, sok mindent tud csinálni. Miért? Mert rákényszeríti a helyzete, mert nem lehet azt csinálni, hogy kiállítok egy focicsapatot, mert ahhoz tizenegy ember kell, de a táncsoportba is kell huszonnyolc, és elfogyott a gyerek, tehát nyilván vannak átfedések. Ezek az átfedések vannak a pedagógusoknál is. Egy-két szakosokkal nem tudjuk megoldani az óraszámot, ezért vannak három-négy szakosok, és így tovább.

Valahol ezt képezem el, ez a rendszer köszön vissza a pályázati kiírásban, hogy muszáj „többszakosnak” lenni, tehát muszáj projektmenedzsernek is lennünk. Amit Ottó elmondott, így tudom kompenzálni kicsit, és szegény ember vízzel főz alapon, ha a projektmenedzseriségért vagy a gazdasági vezetésért, szakmai vezetésért nem lehet annyit elszámolni, elképzelhető, hogy az adott személy éppen a pályázati program másik részében jeleskedik, fordít, tananyagot fejleszt, tananyagot készít, és így tovább, és így tovább, ahol viszont nincs meg a 12 százalékos korlát, ott nyilván megbízási díjért tevékenykednek. Tehát valahol ezeket össze lehet szedni, és itt van az is, amit Fuzik elnök úr is mondott az időbeli korlátok, a rövidítések kapcsán. Ilyen formában tehát én elképzelhetőnek tartom, és csak arra szeretnék biztatni mindenkit, hogy ha ez a felkínált pénz van, akkor ezt fogjuk meg, és a utolsó fillérig költsük el, hiszen ez lenne a lényege.

Vesszőparipám, mert én változatlanul elégedetlen vagyok a tankönyvekkel, itt van ez a négyéves időszak. Most megint csak megvásárolunk négy évre olyan tankönyveket, amiből szerintem a fele nem menne át a minősítésen. Biztos vagyok benne, hogy ez már katasztrofális állapot. Ezért a vesszőparipám a digitális tananyagfejlesztés. Csináljuk meg! Próbáljuk megnézni, melyek azok a tananyagok, ettől függetlenül, mert ezzel sem vagyok elégedett, hogy csak a 18-19. mellékletből főzhetünk, mert valamikor lehet, hogy föl volt állítva egy sorrend, de nem biztos, hogy még mindig ez a követendő. De a digitális tananyaggal tudunk kompenzálni olyan dolgokat, szerintem elképzelhetők a tankönyveknek a clipbook változatai, és akkor maximum megrendeljük a gyerekeknek a magyar nyelvű tankönyvet, kivetítjük a szlovák, román, horvát nyelvű könyvet a digitális táblára, dolgozunk

vele. Tehát tényleg megpróbálunk úgy működni, hogy ezek a lehetőségek minél jobban beépíthetők legyenek a rendszerbe.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Kállay Attiláné kért szót.

KÁLLAY ATTILÁNÉ: Köszönöm szépen. Szeretnék kicsit visszakanyarodni a tájékoztató elejére. Osztályvezető úr azt mondta, hogy a tervek szerint a görög, bolgár és szlovén nemzetiség egy pályázatot nyújthatna be egy konzorciumként. Ugye, jól értettem? Vagy remélem, hogy nem értettem jól.

KERNER ANNA: Nem.

SIMON ISTVÁNNÉ: De jól értette!

KERNER ANNA: Csak elgondoltuk, hogy hogyan lehetséges. De nem kötelező.

KÁLLAY ATTILÁNÉ: Ezzel kapcsolatban lenne egy észrevételem. A fejlesztési feladatok ugyanazok nálunk is. Ha tehát hárman pályáznánk a közel 36 millió forintra, akkor az három részre oszlana, logikusan... (*Közbeszólás: Vagy nem.*) – jó, lehetne kicsit idébb-odébb elmenni. De a fejlesztési feladatok ugyanazok. Tehát mi egyharmadnyi részből csinálnánk meg ugyanazokat az előírt feladatokat, mint mondjuk, más nemzetiség, egy nagyobb nemzetiség? Jól értettem-e ezt? Ez a kérdésem.

KERNER ANNA: Mi arra gondoltunk, hogy mivel kis nemzetiségek vagytok, kevesebb a szerző, akik számításba jöhetnek, hogy egy szerzőteamet hoznak létre, és ezt megcsinálják. Mert egy könyvnek az előállítását egy munkafüzetrel, plusz ami hozzá van, itt csak teamben lehet gondolkodni – ez minimum két év. Minimum! Ha ti most azt mondjátok, hogy nem egy könyvet akartok, mert nem egy teamet tudtok létrehozni, hanem hármat, a bolgárok egy teamet, a görögök megint egyet, akkor az úgy oszlik el. Tehát most nem arra gondoltunk, hogy elharmadolódik, mert hárman vagy négyen vagy öten vannak együtt, hanem egyszerűen a tényleges feladat arányában oszlik meg a pénz. Az is lehet, hogy az egyiknél ez drágább, a másiknál kevesebb.

Tehát nem arról van itt szó, hogy ha több kisebbség áll össze konzorciumba, akkor automatikusan, ahányan összeállnak, annyifelé oszlik, hanem feladatarányosan osztják el egymás között, ki mit tud felvállalni. Érted, Ági?

KÁLLAY ATTILÁNÉ: Igen, értem – de akkor is...

KRASZLÁN ISTVÁN: Ehhez még hozzá szeretnék tenni egy dolgot. Sajnos, amikor a pályázatot terveztük, akkor felhívták a figyelmünket arra, hogy meg kellett határoznunk a maximálisan elnyerhető összeget pályázatonként. Azonban nem annyira rugalmas ez a pályázat, azt tehát nem tudtuk elérni, hogy mondjuk, ha a görögök pályáznak, nekik viszonylag kevés címük van, és a 35 milliót egyedül biztosan nem tudják felhasználni, ez látni való; a bolgárok esetében szintén a címeiből adódóan nem tudnak egy ilyen volumenű összeget felhasználni. Ugyanakkor nem tették lehetővé azt, hogy mondjuk, a görögök viszonyára egy alacsonyabb elnyerhető összeget határozzunk meg, és a többi kisebbség esetében, ahol például a forrásigény ennél lényegesen nagyobb lenne, akár a németeknél, de lehetne itt a szerbeket is mondani vagy bármelyik másik kisebbséget, oda át lehessen csoportosítani ezeket az összegeket. Sajnos nem rugalmas ez a rendszer. Éppen ezért

gondoltuk úgy, hogy ezek a kisebbségek, amelyek előreláthatóan a 35 milliót nem tudják felhasználni, fogjanak össze. Érvényes ez a görögökre, bolgárookra azért, mert ott kevesebb cím jelenik meg; a szlovének esetében pedig egy fordítási programot indítanánk el, úgyhogy fejlesztési feladat jelen pillanatban nincs is. (*Kerner Anna: De van.*) Van? Akkor bocsánat, elnézést.

ELNÖK: Ez tehát tulajdonképpen tanács volt, hogy hogyan kellene ezt fölfogni, egy javaslat.

KRASZLÁN ISTVÁN: Mi ésszerűen úgy gondoltuk, amikor terveztük ezt, hogy érdemes volna vagy így lehetne megtenni azt, hogy a teljes összeget fel tudjuk használni.

KÁLLAY ATTILÁNÉ: Jó, köszönöm szépen.

ELNÖK: Heinek Ottó elnök úr kért még szót.

HEINEK OTTÓ: Köszönöm szépen. Kicsit ahhoz kapcsolódnék, amit Gábor mondott. Én is azt gondolom, hogy ha van egy lehetőség, akkor azt meg kell ragadni, és most még holnaputánig abban a helyzetben vagyunk, hogy esetleg befolyásolni tudjuk a pályázat tartalmát. És nem egyszerűen csak anyagtakarékossági vagy spórolási okokból lovagolok én ezeken a menedzsmentkölségeken, csak el nem tudom képzelni, hogy egy 35 milliós projektben két éven keresztül mi a csodát dolgozik heti 20 órában egy projektmenedzser, egy szakmai vezető meg egy pénzügyi vezető?! (*Többek: Hát ez az!*) Heti 20 órában, minimálisan! Azonkívül nem is tudom, mi a különbség a projektmenedzser meg a szakmai vezető között. Szóval egyszerűen nekem ezek annyira nem világos kategóriák... És hogy egy 35 milliós projekt pénzügyi intézésére miért kell egy szintén heti 20 órás ember... (*Többek: Összesen három!*), ezt végképp nem értem. Ezt egy könyvelő fél nap alatt megeszi!

ELNÖK: Erre van valamilyen válasz?

KRASZLÁN ISTVÁN: Ezzel kapcsolatban azt kérem, hogy mindenképpen kerüljön fel oda véleményként az NFÜ honlapjára.

Azt azért még szeretném elmondani, hogy ilyenfajta szakmai kérdéseket majd az NFÜ munkatársainak is fel lehet tenni, ugyanis a terv szerint ez úgy működik, hogy abban a pillanatban, ahogy a kiírás megjelenik, road-show-k keretében, gyakorlatilag a pályázatiírást segítő, különböző fórumok lesznek. Ilyen fórumot mi nemzetiségi területen hármat terveztünk, csak éppen ezt a pályázat kiírását követően. Tehát három helyszínt gondoltunk: az egyik Budapest lenne, a másikat Pécsre gondoltuk, a harmadikat pedig Gyulára. Úgyhogy ezen a három helyszínen tervezzük azt, hogy a pályázatok megírását segítő az NFÜ-s kollégák, a lebonyolító szervezet, vagyis az Oktatási és Kulturális Minisztérium Támogatáskezelő Igazgatósága, illetve a minisztérium részéről mi magunk is jelen lennénk, és akkor tényleg nagyon konkrét kérdéseket lehet majd feltenni.

ELNÖK: Főosztályvezető asszony, még ehhez?

SIMON ISTVÁNNÉ: Igen. Azt javasolnám, hogy most, az előkészítés fázisában, tehát csütörtökig azokat a problémákat az önkormányzatok elnökei vessék föl, érvekkal alátámasztottan, hogy 35 millió forinthez szükséges-e és mennyire ésszerű heti háromszor 20 órában három embert alkalmazni, és hogy ennek mennyi lenne a bérkölsége, s hogy ebből a 12 százalékból ez nem oldható meg, és kérjenek módosítást.

JÓKAINÉ MOLNÁR KATALIN: Igen, annál is inkább csatlakoznék, mert amikor a pályázati útmutató végleges kiírásra kerül, akkor onnantól kezdve már csak a magyarázó kérdésekre lehet várni a választ, annak pedig már segítő hatása nincs. Tehát itt lehet reménykedni abban, hogy érdemi változtatás történhet a kiírásban.

ELNÖK: Fábiánné Orosz Ibolya jelentkezett még. Tessék parancsolni!

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Nagyon sok tartalmi, formai aggály merült itt fel. Bennem szakmai aggályok merültek fel. Kraszlán osztályvezető úr megengedően fogalmazott, azt mondta, hogy lehet továbbképzéseket akkreditáltatni, szervezni, lehet kerettanterveket és természetesen taneszközöket fejleszteni. Ha én jól értem, ez itt igazából nem megengedő, hanem kell, ezekhez a programcsomagokhoz, úgy tudom, hogy kell továbbképzéseket, kerettanterveket... *(Közbeszólások.)*, igen, mérés-értékelés is kell. Ha ezeket is beszámítjuk ebbe a két évbe, akkor még feszesebbnek tűnik ez a két év. Ez az egyik aggályom.

A másik, hogy elhangzott, hogy imprimatúrát kell előállítani, ugye?

SIMON ISTVÁNNÉ: A kiadónak.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Kinek kell az imprimatúrát előállítani?

SIMON ISTVÁNNÉ: A kiadónak, akivel majd megállapodást köt a konzorcium. Mert addig a kiadónak kell megfinanszírozni.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: És ebből a pályázati pénzből kell finanszírozni az imprimatúra előállítását.

SIMON ISTVÁNNÉ: Így van.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Jó, akkor ez már kicsit tisztább.

Ez bizonyára nagyon nehéz első kör lesz, viszont ha sikerül abszolváljunk ezeket a nagyon komoly akadályokat, akkor lehet, hogy második körben már rutinosabb versenyzők leszünk. És úgy tűnik, ami egyértelművé vált, hogy más lehetőségünk nincs, ugye? Nemzetiségi tankönyv kiadására más lehetőségünk nem lesz, úgyhogy ebbe kell kapaszkodni.

ELNÖK: Erre válaszol a főtanácsos asszony.

KERNER ANNA: Azért mondtam, hogy teamekben kell gondolkodni, mert most mondok egy címet, mondjuk, a románánál: román nyelv és irodalom, kétnyelvű oktatási formára, 5. osztály. Ez most azt jelenti, hogy kell egy könyvet írni, munkafüzetet írni, hozzá elkészíteni a mérés-értékelést, a módszertani ajánlásokat, a továbbképzést kell hozzá akkreditáltatni...

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Ezért mondtam, hogy ez a két év rendkívül feszes.

KERNER ANNA: Így van. Ezért mondtam, hogy teamekben kell gondolkodni. Tehát olyan ember, aki írja a könyvet, és aki a módszertani ajánlásokat megírja, nem választható szét egymástól.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Abszolút. Ez egyértelmű.

KERNER ANNA: Jó.

ELNÖK: Gábor?

GYŐRVÁRI GÁBOR: Egy kicsit visszavonulót fújok, mert vannak itt félmondatok, amelyeket nem vettem figyelembe. A projektmenedzsernek felsőfokú végzettséggel kell rendelkeznie projektmenedzsment területén. (*Derűltség.*) Most akkor keressük meg azt az intézményt, amelyik így fog pályázni, illetve akkor ez ezek szerint külső projektmenedzser lesz. Akinek ilyen külső projektmenedzsere lesz, annak pedig halvány gőze nincs a nemzetiségi tankönyv- és tananyagfejlesztésről. (*Simon Istvánné: Ezeket kell leírni.*) Úgyhogy köszönjük szépen – eddig pályázni akartam, most már nem akarok.

ELNÖK: Tessék parancsolni!

VÉSZITY PÉTERNÉ: Azért egy hozadéka is van ennek az NFÜ-s pályázatnak, mert tervezhetőek lesznek a következő időszakban a tankönyvek. Mert eddig négy, majdnem öt évet vártunk az előző pályázati kiírástól, ami óriási nagy idő volt, főleg olyan nemzetiségnél, mint nálunk, ahol alig van tankönyv. Nekem van egy listám a szerb tankönyvekről – nagyon kevés van, nagyon nagy a hiány. Az utóbbi évben az a 16 könyv nagyon nehéz volt, erre szeretném fölhívni a figyelmet. Az imprimatúra elkészítéséig, akinek nincs még meg a kézírata, vagy aki nem gondolkodott már előre, még a kéziratot is össze kell állítani, ami minimum egyéves munka.

Azt szeretném megkérdezni, hogyan értelmezzük a 20. melléklet kitételét, amely a megvalósítás szakmai feltételeiről szól: a felhasználói jog mindvégig a kedvezményezettnek marad, azokban az esetekben, amelyekben egy-egy sorozat zárul, a teljes sorozat felhasználási joga már a kiadónál vagy a minisztériumnál van. Hogyan kell ezt értelmezni?

ELNÖK: Főtanácsos asszony?

KERNER ANNA: A fordításnál, illetve van olyan tananyag, illetve tankönyv, amelyet a minisztérium már kifejlesztett, logikus, hogy a felhasználói jog a kiadónál van, illetve a minisztériumnál, mert erre szerződést kötött, ők írták meg a kéziratot.

Az új fejlesztéseknél a kéziratot logikus módon a projektgazda, vagyis a konzorcium fogja megírni, ő köt szerződést a szerzővel, és megvásárolja bizonyos időre a felhasználói jogot. Ugyanis ha nincs nála a felhasználói jog, nem írhatja ki a közbeszerzési eljárást a kiadási jogra a kiadónak, mert a kiadónál lesz a kiadási jog, de a felhasználói jog ott marad a projektgazdánál.

VÉSZITY PÉTERNÉ: Köszönöm.

ELNÖK: Andrea?

GENÁT ANDREA: Két nagyon rövid észrevételem van. Az egyik az, hogy mi itt picit azért rosszul érezzük magunkat, mert nekünk akkor most az a dolgunk, hogy várjuk azt, hogy a szlovének bevisznek-e magukkal pályázni.

KERNER ANNA: Nem. Önök is kereshetnek bárkivel konzorciumot.

GENÁT ANDREA: Annak még kisebb az esélye, amennyiben a többieknek még nagyobb a programjuk. Ráadásul azáltal, mert budapestiek vagyunk, mind a két vonatkozásban, céghellyel, telephellyel, iskolával, mindennel, úgyhogy mi akkor már innentől kezdve...

KRASZLÁN ISTVÁN: Tizenegy országos önkormányzat budapesti székhellyel működik.

GENÁT ANDREA: De nekünk az iskolánk is.

KRASZLÁN ISTVÁN: De ez nem azt jelenti, hogy kisebbségenként egy-egy közoktatási intézményt be kell vonni. Itt csak egy közoktatási intézményt kell találni...

GENÁT ANDREA: Na jó, az most mindegy, csak mondom, hogy mi ráadásul minden szempontból budapestiek vagyunk. De hát ezt akkor majd megbeszéljük a szlovénekkal, hogy hajlandóak-e velünk együtt dolgozni, vagy ők mit tudnak csinálni. (*Kerner Anna: A többiekkel.*) A többiek valószínűleg ki tudják majd tölteni. Úgyhogy akkor most szólunk, hogy akinek van üres helye esetleg, az szóljon (*Derültség.*), aki nem tudja az egész összeget lekötöni.

A másik kérdésem pedig az, hogy ha mondjuk, bekerülünk, és mondjuk, a bolgároknak speciel két könyv van most betervezve, ebben az első körben az egyiket megcsináljuk, mondjuk, a következő körben megcsináljuk a másodikat – akkor lesz-e mód arra, hogy további igényeket bejelentsünk? Mikortól, vagy hogyan tudjuk majd beadni? Ugyanis mi iskolaalapítás előtt is állunk, ha minden jól megy, úgyhogy egészen más könyvek kellenek majd.

SIMON ISTVÁNNÉ: Ez 2010-től folytatódik majd.

GENÁT ANDREA: Jó. Tehát akkor ez most nem egy szentírás, és nem ez a végleges – jó.

A harmadik pedig, ami ehhez kapcsolódik, hogy ha megalapítjuk az iskolánkat, tudunk-e majd úgy kérni, hogy még csak 1-2. osztályunk működik két év után, és mi 3-4.-es tankönyvet akarunk fejleszteni, vagy mindig csak meglévő osztályokra lehet fejleszteni? (*Többek: Nem.*) Tehát az mehet előre.

KERNER ANNA: Maradunk a hagyományos, eddigi módszernél, hogy az országos önkormányzat javaslatára a fejlesztési, illetve fordítási programot módosíthatjuk az OKB jóváhagyásával, és e programok alapján kerülnek be fejlesztendő, illetve fordítandó tankönyvek a listára.

ELNÖK: Van-e még hozzászólás ehhez a témához?

SIMON ISTVÁNNÉ: Gábor fölvetett egy-két dolgot, azzal kapcsolatban szeretnék reagálni. A tankönyvfejlesztési program frissítve lett, az országos önkormányzatok és az OKB javaslatára egyeztetve lett, most, frissiben. Ez az egyik.

A másik pedig, hogy minden egyes tankönyv szakmai jóváhagyása az adott nemzetiség szakmai véleménye alapján, az adott kisebbséghez tartozó OKB-tag javaslatára történik, az OKB által. Tehát ezeknek a könyveknek olyan a tartalmi minősége, amilyenek mi írjuk, amilyenek szakmailag elbíráljuk és amilyenek szakmailag jóváhagyjuk. A minisztériumot nem értem bele ebbe az ügybe.

ELNÖK: Ezt hadd erősítsem meg, hogy ez tényleg nagyon fontos, a bolgár könyvek esetében is előkerül, hogy folyamatosan figyelemmel kísérjük, ez nem szentírás, az OKB jóváhagyja. És azt megerősítem, hogy valóban, amit mi elfogadunk, az gyakorlatilag a mi munkánk és a mi „sarunk” is adott esetben.

SIMON ISTVÁNNÉ: A következő lényeges kérdés pedig, hogy ha olyan kifogás merül fel a tankönyvekkel kapcsolatban, mint ahogy ez fölvetődött az OKB ülésén is most és a Közoktatás-politikai Tanács ülésén is a tartós tankönyvek kapcsán, hogy ha a kivitelezésük nem olyan minőségű a tankönyveknek, hogy négy évig kibírja, tehát formailag, akkor tessenek konkrét jelzéseket adni, konkrét tankönyvre konkrét jelzést adni, és azt azonnal érvényesítjük a kiadó felé. Tehát általában nem tudunk rendelkezni. Az egyes tankönyvek jóváhagyásakor meg kell hogy feleljenek könyvészetileg ezek a legújabb fejlesztések, előfordulhat azonban egy korábbi fejlesztés és korábbi tankönyv esetében, és nem tudunk ráhatni konkrétan arra, hogy kibírjon négy évet. Ez fölvetődött mint probléma; tessenek konkrétan jelezni, és akkor ezt nagyon konkrétan az adott kiadó felé jelezni fogjuk. S akkor ebből a szükségés következtetéseket le is fogjuk vonni.

ELNÖK: Osztályvezető úr szeretne még reagálni, és akkor úgy gondolom, kimerítettük a témát.

KRASZLÁN ISTVÁN: Még egy kis segítséget szeretnék kérni. Talán emlékeznek, mind az Országos Kisebbségi Bizottság tagjai, mind pedig az országos önkormányzatok felé néhány héttel ezelőtt küldtünk egy jelzést, hogy ezeknek az uniós pályázatoknak az előbírálataira szakemberek, szakértők jelentkezhettek, erre meghatározott határidő volt, és ezt a felhívást, hogy milyen feltételeket támasztottunk velük szemben, elküldtük. Nagyon fontosnak tartottuk azt, hogy minden kisebbség esetében jó volna, ha legalább egy olyan szakember odakerülne, akik ezt a bizonyos 60 pontot kialakítják, tehát erre javaslatot tesznek. Természetesen egy bírálóbizottság fog erről dönteni, de előbírálók készítik elő ezeket a döntéseket, és tekintettel arra, hogy részben, ha más nem, vagy az imprimatúra, vagy a kézirat kisebbségi nyelvű lesz, ezért jó lenne, ha kisebbségi szakértők lennének. A lebonyolító szervezet éppen ezért egy viszonylag rövid határidővel, de egy pályázatot írt ki. Ennek a pályázatnak sajnos az az eredménye, hogy nem minden kisebbség vonatkozásában jelentkezett szakértő.

A következő négy kisebbség esetében sajnos senki nem jelentkezett, és ez a gyakorlatban azt jelenti, hogy a többi kisebbségtől jelentkezettek fogják elbírálni, de a nyelvi hiányosságok miatt nem biztos, hogy ez teljes körű tud lenni. Éppen ezért a lebonyolító szervezettel megegyeztünk, és nagyon szeretném kérni az érintett kisebbségeket, hogy legalább egy olyan nem érintett személy, aki tehát ért ezekhez a dolgokhoz – én tudom, hogy ez roppant nehéz feladat, és valószínűleg ezért nem volt jelentkező –, de legalább egy olyan ember, aki nem tervezi, hogy tankönyvet ír, mert az összeférhetetlen volna, tehát nem lesz érintett, de mégiscsak a kisebbségi közösség szempontjából jó volna, ha egy hozzáértő ember rá tudna erre nézni és elvégezni ezeknek a pályázatoknak az előértékelését. Ez a négy kisebbség tehát: a román, a beás, a görög és a szlovén nyelvterületről nem jelentkezett szakértő.

Nagyon szépen kérem, ha sikerül ilyen embert találni, akkor felém jelezzék, és a kollégák azt mondták, hogy azt az elektronikus felületet, ahol lehet jelentkezni erre, egy nagyon rövid időre célzottan majd még meg fogják nyitni, tehát nem záránk le ezt a kérdést. Lovári, német, szlovák, szerb, horvát és bolgár nyelvterületen jelentkezett szakértő. *(Jelzésre:)* Nem tudom, hogy ki az, de valaki jelentkezett.

Kérem tehát, hogy jelezzék, ha van szakértő román, beás, görög és szlovén nyelvterületen, aki jelentkezne erre a feladatra, és akkor azt adminisztratív elintézzük, hogy fel is tudjon kerülni erre a jegyzékre.

ELNÖK: Zsuzsa kért még szót.

MEDVEGY PÁLNÉ: Köszönöm, elnök úr. Én az osztályvezető úrtól szeretném megkérdezni, tudhatjuk-e, hogy a szlovák nyelvterületről ki jelentkezett.

Másrészt pedig visszatérnék a tankönyvtémára. Amikor az OKB-ülésen tankönyv-előterjesztés van, akkor az adott önkormányzat referense, amikor előterjeszt, akkor úgy terjeszt elő igennel vagy nemmel, hogy mindig a szakértők véleményére támaszkodik. Ezt szerettem volna kiemelni.

Köszönöm.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Úgy gondolom, ezzel ezt a mostani megbeszélést lezárnánk. Sok értékes gondolat hangzott el. Két tanulságot szeretnék levonni.

Én azért azt mondanám, az igazgatókollégám utóbbi megjegyzése ellenére, hogy érdemes pályázni. Meg kell gondolni, hogyan tudjuk áthidalni azt a problémát, amit éppen a menedzsmenttel kapcsolatban említettünk, mert ez azért pótlólagos lehetőség, és ennek a pályázatnak szerintem a legnagyobb értéke, hogy a tankönyvhöz kapcsolódóan egy egész rendszer épül ki, ami újfajta gondolkodást követel meg tőlünk, beleértve a digitális anyagok bevonását, ami tudomásom szerint eddig nem nagyon készült, legalábbis nemzetiségi területen.

A másik dolog pedig, hogy ez, hogy konzorciumos formában történik ez a fejlesztés, gyakorlatilag azt jelenti, hogy kanalizálja azokat a fejlesztéseket, amelyeket egyébként tankönyvhiányban, szükséghelyzetben szenvedő iskolák tanárai a maguk módján megtesznek, és ez a teammunkának és az összefogásnak egy nagy értéke.

A következő tanulság pedig: azokat a megjegyzéseket, amelyeket itt tettünk, 12-éig van lehetőségünk, hogy az NFÜ honlapján jelezzük, és talán ezáltal javíthatók, könnyíthetők azok a feltételek, amelyek kétségkívül rendkívül nagy adminisztratív bevetést követelnek meg, de hát sajnos, ahogy osztályvezető úr mondta, ilyenek az európai uniós pályázatok.

Köszönöm szépen, ezzel lezárom ezt a témát. Rövid szünetet tartunk a következő napirendi pontunk előtt.

Köszönjük a részvételt az elnök uraknak, asszonyoknak, és kérem, használjuk ki ezt a hátralévő rövid időt. *(Az első napirendi ponthoz meghívottak távoznak.)*

(Rövid szünet.)

ELNÖK: Tisztelt Bizottság! Folytatjuk a munkát az „egyebek” napirendi pontunkkal.

Piller Kátya jelezte az ülés elején, hogy az ukránokkal kapcsolatban van kérdése, illetve bejelenteneivalója.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Köszönöm szépen. Tisztelt OKB! Elnök Úr! Jeleztem az ülés elején, hogy szeretnék az ukránok érdekében néhány szót szólni, és szeretném megkérdezni, ki tud majd nekem erre érdemben válaszolni, amely választ továbbítani tudnék az ukrán önkormányzat felé.

Arról van szó, hogy valamikor az volt a gyakorlat egy egyezmény, illetve kétoldalú szerződés alapján, miszerint az ukrán szakos hallgatók, vagyis a jövő ukrán tanárai anyaországi nyelvi kurzusra, nyelvtanfolyamra mehettek az anyaországba. Ez valahogyan

megszűnt, és ez borzasztó a számunkra, mert ez egyfajta húzóerő volt a diákok számára. Azt szeretném megtudni, van-e ilyen egyezmény, aláírtak-e valamilyen szerződést ezzel kapcsolatban felsőoktatási intézmények között, illetve az országok között. Lesz-e arra lehetőség a későbbiekben, hogy újból ki tudjanak utazni az ukrán nyelvet tanuló diákok, a jövő tanárai nyelvgyakorlatra az anyaországba?

Szerettem volna ezzel kapcsolatban főosztályvezető asszony megkérdezni vagy éppen az osztályvezető urat (*Horváth Ágnes: Mindjárt hívom a főosztályvezető asszonyt.*), de nem tudom, tud-e majd erre érdemben válaszolni.

ELNÖK: A lényeg tehát ez a fajta cserekapcsolat.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Igen, hogy megindul-e ismét, mert most már évek óta szünetel. Régebben ez működött, de valahogy megszűnt, és a diákok számára már nincs meg ez a húzóerő. Ez ugyanis nagyon vonzó volt, hogy ki tudtak menni nyelvgyakorlásra. Örülnék, ha valaki tudna nekem válaszolni erre.

HORVÁTH ÁGNES: Az ukrán–magyar kisebbségi vegyes bizottság ügyeit Kraszlán István osztályvezető úr gondolja, ő az, aki erről részletekkel tud szolgálni, tehát a hatályos vagy az éppen tárgyalásban lévő ügyekben ő az, aki tájékoztatást tud adni. (*Kraszlán István visszatér a terembe.*)

ELNÖK: Osztályvezető úr, az ukrán–magyar vegyes bizottság kapcsán van szó diákcsereéről, nyelvtanulási lehetőségről.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Azt szeretnénk tudni, hogy megindul-e ismét ez a lehetőség, mert most már jó ideje megszűnt (*Kraszlán István: Megszűnt?*), és az ukrán szakos diákok nem tudnak kiutazni most már Ukrajnába nyelvgyakorlatra, és ez nagy gond.

KRASZLÁN ISTVÁN: Ennek utána kell néznem. Ukrán nyelvterületen az a probléma, hogy a munkatervünk – tehát nem a vegyes bizottsági ajánlások, hanem a munkatervünk – lejárt, és ennek a megújítása most már hatodik-hetedik éve áll.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Ennek már jó néhány éve, és nem tudunk mit mondani a diákoknak.

KRASZLÁN ISTVÁN: Utána kell néznem ennek, hogy milyen lehetőségek vannak. A vegyes bizottsági ajánlásokból nemigen következnek ilyen jellegű feladatok; itt a tárcaközi munkaterv az, ami a nagyobb probléma, mert a vegyes bizottságok viszonylag rendszeresen üléseznek. De a tárcaközi munkaterv-tárgyalások az ukrán oktatási tárcával egyszerűen megálltak.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Ezek szerint nincs aláírva új szerződés?

KRASZLÁN ISTVÁN: Nincs új megállapodás, ez a probléma.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Mit tudok én most az önkormányzatnak mondani? Lesz ebből valami, alá lesz írva egy új szerződés vagy valamilyen új dokumentum?

KRASZLÁN ISTVÁN: Körülbelül hat évvel ezelőtt elkezdjük az új munkaterv kidolgozását. Tárgyalások voltak több fordulóban, Budapesten is, Ungváron is jártunk, ez

ügyben találkoztunk az oktatási tárca képviselőivel, sok mindent végigbeszéltünk, de nem tudtuk lezárni a dolgot. És ez azóta áll. Jelen pillanatban tehát nincs munkaterv, de utána kell nézmem a kollégáknál, hogy milyen állapotban van ez az ügy. Úgyhogy ezt majd jelzem, hogy mi a helyzet ezzel kapcsolatban, mert egyebet most nem tudok mondani.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Jó, köszönöm szépen.

KRASZLÁN ISTVÁN: Azt még hadd kérdezzem meg, mert bizonyos relációkban, ha nincs is munkaterv, de a régi munkaterv megújítása egy cserével szokott működni, egy diplomáciai jegyzékváltással szokták meghosszabbítani a lejárt munkaterv hatályát, és ennek alapján azért megvalósulnak utak. A Magyar Ösztöndíjbizottság honlapján fent van minden ilyen lehetőség, ők azok, akik koordinálják minden relációban a munkaterves feladatok ellátását. Talán a többi kisebbség tudja, hogy az ösztöndíjakkal, részképzéssel, nyári egyetemekkel kapcsolatos feladatokat, a cserekapcsolatokkal kapcsolatos kvótákat, amelyek a munkatervekben meg vannak határozva minden relációban, ezeket a Magyar Ösztöndíjbizottság működteti pályázat útján. Az ő honlapjukon meg lehetne nézni azt, hogy vajon magyar–ukrán relációban kínálnak-e valamit: ez a www.scholarship.hu. Ez a Magyar Ösztöndíjbizottság honlapja, és ott meg lehet nézni az aktuális ösztöndíjak kapcsán a magyar–ukrán relációt – remélhetően van ilyen. Ha valami működik a magyar–ukrán relációban, akkor annak ott fent kell lenni, és ha ott fent van, akkor ott a feltételek is szerepelnek, hogy hogyan lehet azt igénybe venni, hogyan, milyen határidővel lehet náluk jelentkezni, ez ott mind elérhető.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük osztályvezető úrnak, és kérjük, hogy ha magyar–ukrán relációban van valamilyen információja, akkor azt Kátyával közölje majd. Köszönjük szépen. *(Kraszlán István távozik a teremből.)*

A következő „egyebek” kapcsán egy kérelem érkezett Sásd városából, Baranya megye, települések oktatási társulása elnökétől, melyben bizottsági tagok delegálását kéri. Itt egy német nemzetiségi iskoláról van szó, és a német kisebbségi önkormányzat nem értett egyet az igazgatói tisztségre pályázó megválasztásával, ezért kéri az egyeztető bizottságot. Február 27-én egyeztettek, de egyetértésre nem jutottak.

A három bizottsági tag a következő: Horváth Ágnes, dr. Humné Szentesi Katalin és dr. Tóthné Lafferton Anna. A legutóbbi pályázat alapján őket utazásiköltség-térítés és 40 ezer forintos szakértői díj illeti meg; ezt a települési önkormányzat fogja fedezni. Mind a hárman ott a közelben laknak.

Kérem szépen az ő jelölésüket elfogadni. *(Egyhangú egyetértés.)* Köszönöm szépen, ezt egyhangúlag elfogadtuk. (16/2009.(03.10.) számú határozat)

Engedjék meg, hogy tisztelettel köszöntsem Pölöskei Gáborné főosztályvezető asszonyt az Oktatási Hivaltól. Szeretne bemutatkozni az Országos Kisebbségi Bizottságnak, és mi nagy örömmel vesszük ezt a bemutatkozást. Tessék parancsolni!

PÖLÖSKEI GÁBORNÉ: Köszönöm szépen a kedves szavakat. Mindenkit sok szeretettel köszöntök. Igen, szeretnék végre-valahára bemutatkozni, merthogy ezer szállal kötődünk az OKB-hoz a feladataink kapcsán.

Pölöskei Gábornénak hívnak. Amikor megalakult az OKÉV, előtte középiskolai tanár voltam, majd az OKÉV megalakulásával lettem hivatalnok. Ez idáig a közép-magyarországi

regionális igazgatóságot vezettem. Az szmsz átalakításával vagy újjáalakulásával megváltozott az Oktatási Hivatal szervezete, és létrehozták a közoktatási hatósági főosztályt a központon belül. Elnök úr azt kérte, hogy ezt a nemes feladatot vállaljam el; ez igazából engedélyeztetéssel foglalkozik. (*Medvegy Pálné: És nemes? – Derűltség.*) A régió sokszínűbb volt talán vagy más jellegű; itt, azt gondolom, más jellegű a feladat. Nem mondom, hogy jobb vagy rosszabb, valóban más, és igazából még nem értem a végére annak a feladatnak, amivel megbíztak. Nagyon sok feladatot kapott a hivatal a Sulinovától, amelyek szerintem így-úgy-ahogy mentek, de nem voltak államigazgatási folyamatokra ráhangolva. Az engedélyeztetés valójában egy hatósági ügymenet, tehát egyszerűen a hatósági ügymenetet kell nagyon sok esetben kitalálni, hogy szabályos legyen és pontosan követhető.

A főosztályhoz, mint mondtam, mindenféle engedélyeztetés tartozik. Elsősorban két nagy osztályunk van, az egyik a tankönyvosztály; ezt már a bizottság ismeri az osztályvezetőjével együtt. A másik a pedagógusakkreditációs osztály, amely Pilisborosjenőn volt régebben és került most ide; Rostáné Zentai Ildikó az osztályvezető. Ezzel kapcsolatban is lesznek majd feladataink a jövőben. Veszprémben volt idáig az országos szakértői és vizsgáztatói névjegyzék, mind a közoktatási, mind a szakmai, ezek átkerültek hozzánk, úgyhogy most ilyen ügyben vagyunk itt. Ezen kívül még a nyolc évfolyamnál kevesebb évfolyammal működő iskolák engedélyeztetése tartozik hozzánk, valamint az osztály-csoport létszám-engedélyeztetés, de az az igazság, hogy ezt a régiók végzik, csak ennek az országos összefogását végezzük, illetve ha valami gond van, akkor segítséget nyújtunk benne, hogy ne legyen igazából gond.

Köszönöm, hogy módomban és lehetőségem van arra, hogy bemutatkozzam, azért, mert három nagy terület az, ami miatt az OKB-val kapcsolatunk lesz, és úgy látom, egyre szélesedő, bővülő. Az egyik egyértelműen a tankönyv, ez ebben a félévben igen jelentős munkát fog adni a bizottságnak, úgy látom, meg nekünk is; ez tehát mindenképpen összefügg.

A másik a névjegyzék. Ezen a területen az átadás-átvétel nem ment simán Veszprémből, ezt őszintén be kell vallanom, ez nem volt teljesen tökéletes. Utol kell magunkat érni, itt nagy lemaradásban vagyunk – igyekszünk. Ezért is volt most bizottsági ülés, és lesz április 2-án még egy bizottsági ülés, annak anyagait is most kezdtük el feldolgozni. Most egy munkatervet akarunk névjegyzékkel kapcsolatban összeállítani, hogy pontosan lehessen látni, mégis mi az, ami várható, mi lesz. Úgyhogy én azt látom, hogy körülbelül minimum hat, de inkább hét bizottsági ülést kell tartani a névjegyzékkel kapcsolatban ahhoz, hogy pontosan, precízen működjenek a dolgok. És majdnem minden alkalommal van benne nemzetiségi kisebbségi szakértő, ami tehát a bizottság munkájával összefügg. Ez az időszak különösen fontos nekünk az érettségi elnökök miatt, mert mindig gondban vagyunk. A nemzetiségi iskolába csak olyan elnököt lehet küldeni, akinek van nemzetiségi területen tapasztalata, de én szívem szerint a két tanítási nyelvű iskolába is olyat küldenék; a közép-magyarországi régióban mi ezt így csináltuk, hogy csak olyan mehetett két tanítási nyelvűbe, akinek van ilyen iskolában tapasztalata, mert ez más világ, és ezt pontosan ismerni kell.

A harmadik terület pedig az akkreditáció. Nem nagyon volt idáig ilyen nemzetiségi kisebbségi területet érintő pedagógus-továbbképzés, vagy nem sok; amióta én itt vagyok, ilyenrel nem találkoztam. Jelenleg van egy bent, amelyik a roma kisebbséget érinti, és csütörtökön lesz PAT-ülés, ahová viszont már bekerül. Idáig egy szakértőnek adtuk ki, az egy romológus. Ha a PAT meghozza a döntési javaslatát, utána tudjuk majd behozni, akkor majd külön egyeztetünk, hogy mikorra kerül ide. Amikor tehát a bizottság legközelebb ülészik, arra lehet számítani, hogy ezt már be tudjuk hozni.

Nagyon szépen köszönöm, hogy ilyen nagyon gyorsan, ilyen rohammunkában ezeket a névjegyzékeseket itt befogadták, és hogy foglalkoztak velük. Nem tudtuk hamarabb

megcsinálni, hogy hamarabb megkapják. Még az április 2-ai időpontra sem ígérem, hogy jobb lesz a felállítás, de igyekszünk, mindent megpróbálunk. Igazából március 20-áig szeretnénk befogadni a kérvényeket, tehát nagyon szűk időt akarunk a legutolsó feldolgozásnak is hagyni, pontosan azért, hogy lehetőleg mindenki beleférjen, részben az érettségibe, részben a szakértőibe, hiszen ott is van egy határidő, hogy március 30-áig, aki rajta van ezen a listán, a társulásoknál meg az összehívásoknál őket tudja használni az önkormányzat szakértőnek.

Úgyhogy még egyszer köszönöm. Elnök úrral egyébként már ismerjük egymást, mert érettségi elnökként személyesen őt még nem ismertem, de a nevét már igen. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ezt az átállást a veszprémi iroda és a központi Oktatási Hivatal között éreztük. Talán a kettővel ezelőtti OKB-n tettem szóvá, hogy kicsit nehézkesnek tűnik, de akkor ezek szerint főosztályvezető asszony biztat bennünket, hogy lesz munkánk elég, lesz nemzetiségi kisebbségi vizsgaelnök a jövőben is, és szakértők is lesznek. Úgyhogy akkor bízunk abban, hogy ez az átállítás sikerült.

Nagyon köszönöm. Egyébként a tankönyvek ügyében úgy gondolom, hogy most jól működik a kapcsolatunk. Osztályvezető asszonnyal személyesen is megismertük egymást, a munkamódszereink is összecsiszolódtak, és úgy gondolom, ez most jól működik. Úgy hallom, hogy 34 könyv vár ránk a közeljövőben, úgyhogy a tankönyvek ügyében lesz bőven munkánk.

PÖLÖSKEI GÁBORNÉ: A félév végéig ez 50 fölött lesz. A tankönyvek kapcsán először is a tankönyvosztály átalakításával kezdtük a munkát, ott az egész munkafolyamatot át kellett szervezni, és ezzel voltunk elfoglalva. A névjegyzéknél pedig egy személyi változás történt, ami szerintem jótékonyan hat a feladat elvégzésére is, úgyhogy most a névjegyzéknél alakítjuk át ugyanígy a folyamatot. A pedagógusakkreditációnál kisebb problémák vannak, úgy látom, tehát nyilvánvaló, hogy ott is kell valamit finomítani, de azt gondolom, az összességében jobban működik.

A tankönyvnél nagy gondok voltak, mert ilyen határidővel nem lehet dolgozni. Olyan anyagokat láttunk, amelyek még másfél évesek is voltak; ezeket most mind feldolgoztuk, utolértük magunkat. Az államigazgatási eljárásnak megfelelő határidőket teljes mértékben be tudjuk tartani. Úgyhogy ez ilyen szempontból biztató, mert a pályázat miatt ezek különösen fontosak, és hogy a bizottság is időben megkapja a dolgokat. Meg fogjuk tudni csinálni, úgyhogy nem lesz felhalmozódás.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Mindjárt rá is térünk egy ezzel összefüggő témára az országos vizsgáztatási névjegyzékkel kapcsolatban.

PÖLÖSKEI GÁBORNÉ: Nagyon szívesen belehallgatnék, ha lehet. Egy órákor kezdődik egy másik értekezlet, ahová el kell mennem, ugyanis a költségvetést is érinti, ami igen-igen fontos a mai világban. De ha megengedik, kicsit belehallgatnék ennek a megtárgyalásába.

ELNÖK: Természetesen. Az Oktatási Hivaltól érkezett megkeresés vizsgáztatási névjegyzék, illetve szakértői névjegyzék kapcsán. Mindkettővel kapcsolatban hadd mondjam el, hogy Choli Daróczi József, aki a cigány önkormányzat képviselője a bizottságban, nem tudott eljönni, és azt ígérte, hogy írásban fogja adni, hogy ő nem javasolja sem a vizsgáztatási névjegyzékre, sem pedig a szakértői névjegyzékre a jelölést. Ott egy hosszabbítás lenne, Horákné Béres Zsuzsanna, és Nagy Istvánné lenne új. Ő azt mondta, hogy nekik semmi közük nincs a cigány oktatáshoz, ezért ő nem javasolja. Én kértem tőle, hogy ezt írásban adja. Itt a

bizottsági döntés felelőtlenség lenne az illetékes referens nélkül. A vizsgáztatási névjegyzékek egyébként dr. Bertók Péternél ugyan hosszabbítás van írva, de nincs meg a tízéves gyakorlata, tehát formailag sem felel meg a vizsgáztatási feltételeknek.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: És ha ezeket nem javasolja, akkor javasolt másvalakit helyettük?

ELNÖK: Egyelőre nem, de nem is javasolhat, hiszen ez pályázat. A munkamódszerünk az, hogy a referens javaslatát általában el szoktuk fogadni, mert megbízunk egymásban. Nyilvánvalóan nem ismerjük a hátteret, a referenseknek viszont kell ismerniük, vagy ha összeférhetetlenség van, mint a mai esetben, akkor valaki előterjeszti – a vizsgáztatási névjegyzékben majd éppen rólam lesz szó, az én meghosszabbításomról –, de a referens nélkül nem szoktunk dönteni.

Ennyi bevezető után tehát a vizsgáztatási névjegyzékkel kezdjük.

Büki Adél jelentkezett újként, ő a Leőwey Gimnáziumban tanít. 1989 óta vesz részt a nemzetiségi oktatásban, kolléganőm volt. Melegen javasolnám, szakmailag is, nyelvileg és minden szempontból alkalmas arra, az áttekintő képességét tekintve is, hogy érettségi vizsgaelnöknek javasoljam.

Javaslom tehát, és kérem a bizottság állásfoglalását. *(Egyhangú egyetértés.)* Köszönöm szépen, egyhangúlag javasoljuk Büki Adélt. (17/2009.(03.10.) számú határozat)

Bertók Pétert említettem, neki nincs meg a szükséges tízéves gyakorlata.

Weigert József következik. Ha jól emlékszem, az ő jelentkezését már háromszor elfogadták. Szintén kollégám, jelenleg is. Nagyon felkészült, német nemzetiségű és biológia szakos tanár. Nagyon sokat vállal, ahol szükében vagyunk a német nemzetiségi elnököknek a Dél-Dunántúlon, ott ő is az, akire stabilan mindig lehet számítani.

Szintén javaslom tehát, és kérem a bizottság állásfoglalását. *(Egyhangú egyetértés.)* Köszönöm szépen, egyhangúlag javasoljuk Weigert Józsefet. (18/2009.(03.10.) számú határozat)

Én vagyok a következő, úgyhogy átadom a szót alelnök asszonynak.

MEDVEGY PÁLNNÉ: Tisztelt Főosztályvezető Asszony! Elnök Úr! A következő a listán dr. Frank Gábor, az OKB elnöke. Van szerencsénk hál' istennek régen ismerni. Ezelőtt iksz évvel, amikor, úgy emlékszem rá, szintén én terjesztettem elő, azóta kaptam új információt elnök úrról, mégpedig azt, hogy a szegedi Radnóti iskolában dolgozott sokáig, ahova az én fiam járt. Én azóta elnök urat a lelkemben hordozom. *(Derűltség.)* De most, amikor elolvastam ezt az anyagot, szintén kaptam új információt az elnök úrról, mert többször tettem föl magamnak kérdésként, hogy miből doktorált ez a mi elnökünk. Szeretném megosztani itt most azt, hogy az Árpád-korból – mert én ezt eddig nem tudtam róla.

Komolyra fordítva a szót, a következőről van szó. A vizsgáztatási területe normál érettségi terület, vagyis többségi érettségi vizsgaelnök, azon kívül pedig érettségi vizsgaelnök nemzeti és etnikai kisebbségi oktatás-nevelés területén, harmadsorban pedig érettségi vizsgaelnök két tanítási nyelvű oktatás-nevelés területén; itt szó van történelemről és szó van németről. Lelket melengető volt, amikor elolvastam az ajánlásokat, lévén dr. Frank úr tizenkét helyen volt már érettségi vizsgaelnök, és lelket melengető volt ezeket az ajánlásokat olvasnom, amelyek nemcsak szakmaiságról szólnak, hanem valami mély emberi tartalomról is. Elnök úrnak van közoktatási vezetői szakvizsgája is ezen kívül, és a Sulinovánál természetesen részt vett azon a képzésen, ami az érettségi vizsgaelnökök számára volt 2004-ben. A szükséges szakmai gyakorlattal rendelkezik. Az Oktatási Hivatal előterjesztése alapján, a beadott anyagok alapján természetesen támogatják.

Ha megengedi a tisztelt bizottság, néhány olyan mondatot mondanék, amit jólesne elmondanom. Elnök urat az Országos Kisebbségi Bizottságnak és az Országos Kisebbségi Bizottság tagjainak van szerencséje nagyon régen ismerni, az ő szakmai felkészültségét is régen. Én az OKB-ban 1999 óta vagyok tag, és úgy tartom őt számon, hogy ő a német nemzetiségi oktatás tartóoszlopa. Hálás vagyok neki azért is, hogy 2004-ben fogadta az én intézményem tantestületét annak idején Pécsen, amikor a nemzetiségi tartalommal akart ismerkedni a szlovák, hogy a német hogyan csinálja. Én azóta tartozom elnök úrnak, ami a tantestületi szintű cserét illeti.

Amikor az OKB-nak volt szerencséje megismerni a Dél-Tirolban lakó kisebbségeket – nem akarok mélységébe belemenni annak az útnak, amit nagyon sokszor megkönnyeztünk –, akkor én ott magamban megfogalmaztam azt, hogy nagyon közismert személyiség a mi elnökünk, és megfogalmaztam azt is, hogy őt a kisebbségi oktatás szakmai vonalán talán fél Európa is ismerheti.

Én nagy szakmai alázattal, örömmel terjesztem elő elnök urat arra a három dologra, amire a jelölése szól. Kérem az OKB-t, szavazzon erről. *(Egyhangú egyetértés.)* Köszönöm szépen, egyhangúlag elfogadtuk. (19/2009.(03.10.) számú határozat)

ELNÖK: Köszönöm szépen; egészen megkönnyezem ezeket a csodálatos szavakat.

MEDVEGY PÁLNÉ: És még egy dolgot elfelejtettem mondani, azt, hogy amikor volt olyan periódusa az OKB-nak, hogy nélkülözötte elnök urat, akkor tényleg nagyon hiányzott.

ELNÖK: Köszönöm szépen.

MEDVEGY PÁLNÉ: Tudom, hogy nagyon nagy áldozat Pécsről följárni Budapestre OKB-ülésekre...

ELNÖK: Mint ahogy Szarvasról is. Most csak röviden jegyezném meg – a későbbiekben visszatérek majd rá – ennek kapcsán, hogy az időpontok változtatásával kapcsolatban ezt az eljárást nem tartom korrektnek. Mert nekünk volt egy csütörtöki időpontunk, nekünk mindannyiunknak fő munkánk van, munkahelyen dolgozunk, és úgy tervezzük a programokat, hogy arra a bizonyos napra akkor én számítok rá, hogy Budapestre jövök. Számítottunk a csütörtökre, akkor azt mondták, hogy nem lehet csütörtökön, átrakták péntekre. Ezt fölháborítónak tartottam egyébként, ezt meg kell mondjam, ezt a hirtelen átrakást, mert tanév közben történt a változtatás. Ha ez elhangzik, mondjuk, augusztusban, hogy úgy tervezzük a programjainkat, hogy pénteken van a bizottsági ülés, akkor úgy tervezzük. Kicsit megzavart ez a változtatás. Most ehhez képest tudjuk, hogy most kedden van, ami most már a hét harmadik időpontja. Úgy tudom, hogy akkor, amikor nem voltam itt, úgy döntött a bizottság, hogy kedden legyen; ezt egyébként jónak tartom. De akkor legyen egy stabil, biztos időpont, ez a kérésünk.

Mondom, nagyon köszönöm ezt a méltatást, és nagyon hálás vagyok az OKB tagjainak az együttműködésért.

MEDVEGY PÁLNÉ: És a leglényegesebbet nem mondtam el: német és horvát szülők sarja – azért ilyen jól sikerült. *(Derültség.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen.

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Gábor, Zsuzsa előadását vedd úgy, hogy ezt bármelyikünk elmondta volna, csak ő olyan ékesszólóan tud beszélni. És addig vagyunk boldogok, amíg itt vagy.

ELNÖK: Köszönöm szépen, igyekszem megfelelni.

HORVÁTH ÁGNES: Én pedig szeretném elmondani, hogy az elnök úrnak mindezért általában hála, egyetértek vele. Való igaz, hogy Gábor mindig hiányzik, de Zsuzska mindig helytáll. Úgyhogy őt ugyanilyen dicséret illeti, bár őt most nem fogjuk előterjeszteni érettségi vizsgaelnököknek, sem a szakmai névsorba, mert ő most nem nyújtott be semmiféle pályázatot.

MEDVEGY PÁLNÉ: Én azt szoktam mondani, hogy akkor nyújtom be, ha nem leszek OKB-tag.

ELNÖK: Köszönöm szépen, és teljes mértékben egyetértek azzal, amit titkár asszony mondott.

Rátérünk a szakértői névjegyzékre.

Horákné Béres Zsuzsanna jelölése tehát hosszabbítás lenne. Choli Daróczi József úr írásban küldi majd, hogy nem javasolja.

Új felvétel lenne Nagy Istvánné, akit ő szintén nem javasol; írásban fogja hozni, akkor tudunk majd ezekről határozni. Úgyhogy ezt a kettőt most el kell napolnunk, mert egyrészt ő nincs itt, és az írásbeli jelzést sem kaptuk meg.

Átadom a szót alelnök asszonynak Kraszlán Erika ügyében.

MEDVEGY PÁLNÉ: Még ott maradnék elnök úrnak az előző gondolatánál, hogy nem úgy működik az élet, hogy valakit nem ismerek, és akkor nem javasolom, vagy ha ismerem, akkor javaslom! Ennél sokkal felelősségteljesebb dologról van szó! Jártam én már úgy, hogy azt mondtam, hogy nem, mert a logika úgy diktálta, aztán mégis igen, mert a jogszabály megengedte – kész, nem mondom most nevet. Úgy gondolom, egy referensnek az a feladata, hogy járjon utána; ha nem ismeri, akkor menjen el Csabára, menjen el Debrecenbe.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Bocsánat, és ha nem ismeri, akkor is, ha rendelkezik azokkal a végzettségekkel, továbbképzésekkel, szakmai ismeretekkel, akkor azért, mert nem ismerem, én nem utasíthatom el!

MEDVEGY PÁLNÉ: Igen, ez mindenesetre furcsa gondolkodás.

ELNÖK: Teljesen egyetértek. Elnökként nem akarok az itt jelen nem levők munkájáról véleményt mondani, de teljesen igazad van.

MEDVEGY PÁLNÉ: Pedagógusként vagyok én annyira gerinces, hogy a szemébe is fogom ezt mondani.

ELNÖK: Ezt én is meg fogom tenni.

DR. SZABÓ KÁLMÁNNÉ CARUHA VANGELIO: Ez nem egy olyan kis nemzetiség, hogy mindenkit ismerni kellene személyesen, mint a miénk.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: És azért roma területen sincs olyan nagyon sok szakértő, legyünk őszinték!

ELNÖK: Annyira nincs egyébként szakértő, ezt hadd mondjam, hogy volt olyan eset, hogy német nemzetiségi szakértő ment romaügyben egyeztetni. Mert nincs szakértő. Úgyhogy azokat, akiknek a képzettsége megvan, meg kell becsülni; de ezt elmondom majd Jóskának is.

Osztályvezető asszony!

PÖLÖSKEI GÁBORNÉ: Úgy terjesztettük elő és azért ajánlottuk mi „igen-igen”-re, mert ha elolvassa az ember az anyagát, azt gondolom, az önéletrajz igen lényeges, amikor is a szakmai önéletrajzban mindenki pontosan számba veszi, megindokolja, hogy ő miért tartja magát alkalmasnak az adott területen. Ez szakértőként egy elég speciális terület, ha tehát tanárként ilyen helyen dolgozik, ez az önéletrajzban elég markánsan kell hogy szerepeljen. Fejből nem tudom, nincs most előttem az önéletrajz, ezt is megküldtük. Ezeket tehát lényegében így kellene mérlegelni. A képzettség igen fontos dolog; az ő képzettségei olyanok, hogy egymásra épülnek, egy irányba mutatnak, úgy tűnik. Mi az önéletrajzot is úgy értékeltük, hogy az is ezt támasztja alá, de hozzáteszem, hogy mi nem értünk hozzá, tehát külső szemlélőként látjuk csak ezt.

Ha ezt a bizottság mérlegelné, valóban így van, hogy nagy gond van a roma szakértők számával, és nagy szükség lenne rájuk nagyon sok esetben. De ez egyébként más nemzetiségeknél is igaz. De ha most azt mondom, hogy hol keresnek mostanában többet, merthogy valamilyen problémás terület van és segítség kellene, az elsősorban ez a terület.

ELNÖK: Igen. Mondom, nélküle nem szívesen döntök, merthogy a munkamódszer az volt, hogy ő tett javaslatot. De itt elolvassa egyébként az életrajzot, meg hogy a Dobozi Általános Iskolában dolgozik... *(Közbeszólások.)* Elhalasztjuk a következő alkalomra.

HORVÁTH ÁGNES: Ígérem, ha kell, lemásolom. Tudjátok, hogy az adatokkal nagyon csínján bánunk, ez nagy felelősség, de eljuttatjuk hozzátok, hogy mérlegelhessétek. Szerintem az szmsz-ből fakad az is, hogy nem szentírás, amit a referens mond – mérlegelés kérdése –, és a bizottság dönt. Úgyhogy ezt felelősen kell megközelíteni, és kiküszöbölni azokat a félreértéseket, amelyek abból adódhatnak, ha valaki fölszóal abban az ügyben is, hogy vajon miért utasították el – ezt akkor meg kell tudni indokolni!

DR. PILLER GYÖRGYNÉ: Lehet, hogy meg tudjuk őt győzni, hogy gondolja át.

ELNÖK: Az ügy kényes már azért is, ha a döntés úgy születik, hogy az illetékes referens nincs itt.

HORVÁTH ÁGNES: Beszéltünk vele, felhívtuk, kórházban van.

PÖLÖSKEI GÁBORNÉ: Ez mindenképpen úgy etikus, ahogy elnök úr mondta, hogy akkor napolja el a bizottság. A szakértői névjegyzékre való felkerülés, persze, aki ebből él, annak fontos, hogy meglegyen az igazolványa, de igazából, ha kicsit önző akarok lenni, a vizsgálónöki jegyzék az, ami most nagyon-nagyon fontos. Úgyhogy ha más nem, akkor a vizsgálónököket kezeljük külön, és ha ebben megvan a bizottsági döntés, akkor erről a határozatot szeretném majd kérni, hogy igazolványt tudjunk gyártani.

ELNÖK: Egyébként a szakértői névjegyzéken egy szlovákos van, ezért adtam át a szót az alelnök asszonynak: Kraszlán Erika.

MEDVEGY PÁLNÉ: Igen, egy meghosszabbításról van szó, ahol a nyilvántartásba vétel 1998-ban történt. Arról a kolléganőről van szó, aki jelenleg az Országos Szlovák Önkormányzat oktatási referense, itt ült délelőtt. Magyar-szlovák szakos, Pozsonyban végzett; szakvizsgázott pedagógus a közgazdaság-tudományi egyetemen 2003 óta. Két dologra kéri a felvételt, mégpedig a nemzeti és etnikai kisebbségi nevelés-oktatás területére, természetesen szlovák kisebbségi nyelvből, azon kívül pedig tanügy-igazgatási területre.

Annyit kell tudni a kolléganőről, hogy Pilisszántón dolgozott több évig az iskolában, ott volt valamennyi éven keresztül igazgató is. Utána Esztergomban dolgozott a városi oktatási irodán. Népszerűtől írt tankönyvet 5-8. osztály számára, nagyon jól és sikeresen. Azonkívül korábban 5-8. osztályig van neki tankönyve és munkafüzete. Nagyon felkészült kolléganő.

Arra szeretném kérni a tisztelt OKB-t, hogy támogassa a névjegyzékre kerülését.

ELNÖK: Köszönjük szépen. Kérem a bizottság állásfoglalását. *(Egyhangú egyetértés.)* Köszönöm szépen, egyhangúlag elfogadtuk. (20/2009.(03.10.) számú határozat)

Az „egyebek” között abban kellene döntenünk még, hogy a következő bizottsági ülésünk mikor lesz. Állítólag lesz sok anyag, amelyet véleményezni kell, és ahogy hallottuk főosztályvezető asszonytól, tankönyvek is, egyéb dolgok is lesznek.

Én javasoltam a március 31-i időpontot – ha keddnél maradtunk –, csak a gond az, Ági említette, hogy egy hónapban egy bizottsági ülést lehet tartani. De ha mi az áprilist március 31-én tartanánk...?

HORVÁTH ÁGNES: Tartani lehet többet is, csak havi egy esetben jár tiszteletdíj.

ELNÖK: Egyet fizetnek... Ha mi most azt mondjuk, hogy az áprilist március 31-én tartjuk, akkor nem tudom, ez szabályos-e, mert akkor áprilisban természetesen nem tartunk.

HORVÁTH ÁGNES: A pénzügy ezt nem engedheti meg – a dátum az dátum. Én ebben az ügyben konzultálnék, mert ez egy óriási anyag lenne, hasonlóan a maihoz. Ha valaki becsülettel végigolvasta a hétszáz oldalt...

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Nem lehetett végigolvasni egyébként. Nagyon kevés volt az idő, rendkívül kevés, és nem lehetett önkormányzaton belül pontosítani egy csomó mindent. Tehát ne is beszéljünk erről az egész dologról!

HORVÁTH ÁGNES: Semmit sem szeretnék hátrítani, de az aktát sürgősséggel indítottuk, mivel március 12-e volt a határidő, ameddig az anyagot véleményezni lehetett. Ez máskor is előfordul, és komolyan össze kell hangolni a bonyolítást. De ez az én feladatom.

ELNÖK: Akkor, ha a 31-e nem megy, akkor legyen április 7-e. Úgy látom, maradhatunk a keddi napban, akkor felesleges ezt a tiszteletkört megfutni.

PÖLÖSKEI GÁBORNÉ: A mi részünkről egészen biztos, hogy három terület is be fog jönni, mert akkorra bejön az akkreditált pedagógus-tanfolyam, megint lesz addig egy névjegyzékes ülés, valamint a tankönyvek.

HORVÁTH ÁGNES: Mint titkár, az időpontot illetően szeretném közölni, hogy a döntés az időpontokról nem a főosztály kezében van, mert van, hogy soron kívül adódnak rendelet-tervezetek, amelyeket be kell hozni az OKB elé. Én ezt a kérést továbbítom, egyébként a jegyzőkönyveket minden érintett megkapja, a döntéshozók is.

FÁBIÁNNÉ OROSZ IBOLYA: Vegyék figyelembe, hogy ebben a bizottságban emberek dolgoznak, eléggé elfoglalt emberek, akikhez néha kellene alkalmazkodni. És úgy gondolom, nagyon komoly munkát végzünk évek óta már, magunkra vállalva sokszor olyan dolgokat is, ami szerintem messze túlhaladja a hatáskörünket.

ELNÖK: Köszönjük szépen; igen, ez így van. Ezt megerősíteném a jegyzőkönyv számára, hogy ez egy korrekt módon dolgozó bizottság, határidőkkel, és itt dolgozó emberek vannak. Úgyhogy legyenek tekintettel arra, legalábbis az ülések időpontjának meghatározásánál, hogy hogyan ér rá a bizottság, egyáltalán hogyan lehet a határozatképességet biztosítani.

Köszönöm szépen, a mai ülésünket bezárom.

(Az ülés végének időpontja: 13 óra 5 perc)

Dr. Frank Gábor
a bizottság elnöke

Tartalomjegyzék

<u>Általános bevezető</u>	4
<i><u>A napirend elfogadása</u></i>	4
<u>Tájékoztató a "Nemzetiségi tanulók nevelésének és oktatásának segítése (TÁMOP 3.4.1.A)" című pályázati kiírásról</u>	4
<i><u>Kraszlán István tájékoztatója</u></i>	4
<i><u>Simon Istvánné kiegészítése</u></i>	9
<i><u>Hozzászólások, kérdések, válaszok</u></i>	10
<u>Egyebek</u>	26
<i><u>Dr. Piller Györgyné felvetése ukrán szakos hallgatók anyaországbeli nyelvgyakorlásával kapcsolatban</u></i>	26
<i><u>Sásd Város Önkormányzatának kérelme tagok delegálására egyeztető bizottságba</u></i>	28
<i><u>16/2009.(03.10.) számú határozat</u></i>	28
<i><u>Pölöskei Gáborné (Oktatási Hivatal) bemutatkozása</u></i>	28
<i><u>Jelölések jóváhagyása az országos vizsgáztatási névjegyzékre</u></i>	30
<i><u>17/2009.(03.10.) számú határozat</u></i>	31
<i><u>18/2009.(03.10.) számú határozat</u></i>	31
<i><u>19/2009.(03.10.) számú határozat</u></i>	32
<i><u>Jelölések jóváhagyása a szakértői névjegyzékre</u></i>	33
<i><u>20/2009.(03.10.) számú határozat</u></i>	35
<i><u>A következő bizottsági ülés időpontjának meghatározása</u></i>	35

